

A Budapest Környéki Törvényszéken keresztül

az Alkotmánybírósághoz

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Jelm.: IV/ 0 2 3 3 3 - 0 / 2022	
Érkezett:	2022 OKT 15.
Tisztelt Alkotmánybíróság!	
Példány:	1
Melléklet:	5
Kezelőiroda:	du

BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK	
Büntető Kollégium	
7. B. 26/2017. / 219	
Érk.:	2022 -09- 28
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / faxon / e-mailen	
Példány:	1
Melléklet:	bonték

Alulírott [redacted] I. rendű elítelt (a továbbiakban: Panaszos) - törvényes határidőn belül - a 2011. évi CLI. (továbbiakban: ABtv) 27.§-a szerinti panaszt kívánok benyújtani. Kérem, a T. Alkotmánybíróság szíveskedjen

- 1.) a Budapest Törvényszék a 2020. 02. 06. napján kelt **7.B.26/2017/181. sz. ítéletét**,
- 2.) a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2021. 06. 02. napján kelt és jogerős **5.Bf.72/2020/51. sz. végzését**, továbbá
- 3.) a Kúria 2022. 07. 05-én kelt, **Bfv.III.123/2022/11. sz. végzését**

az Alaptörvény fényében megvizsgálni és megsemmisíteni, mivel azok a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog sérelmével marasztalták el Panaszost és feleségét (II. rendű elíteltet) gondatlan emberölés vétségében, törvényes vád nélkül, iratellenes történeti tényállásra hivatkozva, indoklási kötelezettségük mellőzésével, az anyagi jog szabályainak megsértésével. Panaszost 1,5 év, feleségét 1 év, 2 évre felfüggesztett fogházbüntetéssel sújtották, valamint a bűnügyi költségek egyetemleges viselésére kötelezték.

Az indítványozó érintettségének bemutatása:

Panaszos elítelt az ügyben.

A jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

Panaszos az összes lehetséges hazai jogorvoslati lehetőséget kimerítette, hiszen első-, másodfokú és harmadfokú végzéseket támad, perújításra pedig nincs lehetőség.

Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje:

A Kúria végzését Panaszos 2022. július 25-én kapta kézhez. Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani (Abtv. 30. §. (1) bek.) Az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló határidő még nem telt le.

Adatkezelési nyilatkozat:

Panaszos kéri adatainak zártan történő kezelését, nem járul hozzá nevének közzétételéhez.

Tulajdonképpen mindhárom végzésből direkt vagy indirekt módon ki is derül: a bíróságok az ügyben nem a hatályos jog alapján jártak el, hanem Panaszost és feleségét (a továbbiakban így együtt: Panaszosék) – megsértve az Alaptörvényt – valójában azért marasztalták el, mert azt képzelték a bírák, hogy az övékétől eltér Panaszosék világnézete. Tehát pusztán ideológiai okból folytatták le az eljárást és hoztak bűnösítő ítéletet. Panaszosék gyermekének kórházi halála csak ürügy volt a meghurcolásukra, hiszen sem a halál oka nem lett tisztességgel kivizsgálva és kétséget kizáróan tisztázva, egyébként pedig a terhükre teljesen megalapozatlanul rótt magatartás valójában nem is

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése
Tényállás, pertörténet:



zárójelentést egy dossziében adta át ekkor szülésznő a szülés többi papírjával együtt, és Panaszos kérdésére azt felelte, nincs vele semmi teendője, csak tegye el emlékébe. A zárójelentést a szülőkkel a szolgáltató nem is vetette át hivatalosan, azon Panaszos feleségének aláírása csak úgy szerepel, hogy a sarokvérlevételt nem kéri. Ezt a szülés után közvetlenül, még a kitöltés előtt íratta alá a szülésznő a magyarul alig-alig értő, külföldi származású édesanyjával.

A szülés utáni vizsgálatkor az újszülöttgyógyász (neonatólogus) drnő elhadart egy gyors monológot a BCG oltás fontosságáról, az antibiotikumos szemcseppről és a sarokvérlevételtől, valamint kúpokról, szirupokról, különféle popsikrémekről, vitaminokról. Legalább 10-15 különféle készítmény hangzott el gyors egymásutánban, olyan kontextusban, hogy egyeseket kifejezetten nem ajánlja, azok helyett más készítményeket javasol, de majd a házi gyermekorvos mindent részletesen elmond és felír, ez csak egy gyors előzetes volt, amit ő önszorgalomból mondott el. Receptet nem írt fel, hiszen nem is volt jogosultsága. Írásos tájékoztatás híján sem Panaszosban, sem a frissen szült külföldi származású feleségében nem maradt meg a drnő monológjából semmi érdemi konkrétum. Panaszosnak az volt a benyomása, hogy pusztán azért beszélt a neonatólogus, hogy a megjelenéséért felszámolt díjért cserébe nyújtson is valamit. Nem hangzott el semmi olyasmi, hogy az egészség vagy az életbenmaradás kapcsán lenne bármi is fontos az általa elmondottakból.

Az 1997. évi CLIV (továbbiakban: eü. tv.) szerint a beteg ill. törvényes képviselője teljes körű tájékoztatásra jogosult. A tájékoztatásnak személyre szabottnak kell lennie, szóban és írásban is meg kell történnie, és azt csak kompetens személy – orvos – végezheti, akinek kötelessége meggyőződni arról, hogy a beteg megértette-e a tájékoztatást. A tájékoztatás csak akkor válik befejezetté, ha a beteg írásban is megkapja, és a tájékoztatás megtörténtéről és megértéséről írásos nyilatkozatot ír alá. Egy sebtében elhadart, követhetetlen monológ, amit egy szüléssel átvirrasztott éjszaka után úgy melleleg megejt a neonatólogus, semmi szín alatt nem tekinthető teljes körű tájékoztatásnak, és nem alapozható rá a szülők büntetőjogi felelőssége, különösen azért sem, mert bizonyítottan el sem hangzott olyan, hogy művi K-vitamin hiányában meg lehet halni. Ha holnap felfedezi az orvostudomány, hogy a popsikrém hiányától meg lehet halni, akkor elítélhető bárki, akire ráfogják, hogy emiatt vesztette életét a gyermeke?

A művi K-vitamin egy semmiféle jogszabályban elő nem írt gyógyszerkészítmény, aminek szükségessége a vád időben és a mai napig is vitatott a tudományos körökben. Egyes orvosok alkalmazzák a praxisukban, míg mások nem is ismerik, vagy éppen kifejezetten ellenzik, mint gyermekkori leukémiát és daganatos megbetegedéseket okozó szert. Panaszosék elsőszülött, 2010-ben Budapesten, kórházban született gyermekének pl. sem a kórház, sem a védőnő, sem a helyettes házi gyermekorvos, sem a házi gyermekorvos nem ajánlotta, így ők nem is tudtak arról, hogy ilyen készítmény létezik, noha egyébként gondos szülőkként igen olvasottak, tájékozottak voltak a csecsemőtáplálás-ellátás terén. A művi K-vitamin alkalmazását a 35/2011-es rendelet sem írja elő – ellentétben az antibiotikumos szemcseppel (amit azóta már töröltek is belőle, mivel több esetben okozott kárt az alkalmazása, mint hasznot). A K-vitamin csupán a rendelet két mellékletében kerül említésre, egyik helyen úgy, mint a szülész felszerelésének tartalmaznia kell oxitocin, lidocain és más fájdalomcsillapító gyógyszerek mellett – azonban csak abban az esetben, ha a szülésznő (bába) egyébként szülész-nőgyógyász szakorvosi vizsgával is rendelkezik, és e minőségében van jelen. [REDACTED] későbbi miniszterelnök-aspiráns felesége azonban úgy szerzett jogosultságot az intézetten kívüli szülések levezetésére, hogy nem volt orvosi végzettsége. Az USA-ban tanult bábaképzőben, így nem is ismerte e készítmény hatását, vagy arról a bíróságától eltérő információja volt. Mivel a művi K-vitamin csak receptre kapható – ha tudta volna sem lett volna jogosultsága beszerezni. Bábaként nem volt jogosult receptírásra, és gyógyszerek alkalmazására. Panaszoséknak nem volt tudomásuk erről az anomáliáról, és mivel az akkor 2 éves elsőszülött gyermekük kapcsán sem hallottak senkitől a művi K-vitaminról, így meg voltak győződve arról, hogy mindent tudnak, amit egy gondos szülőnek tudnia kell.

A kormányrendelet az említett mellékletében K-vitamin és a vele felsorolt szerek kapcsán nem tartalmazza, hogy azok mely esetekben használandók, illetve hogy az anya vagy a baba számára kell-e beadni, csak az, hogy a szülészorvos felszerelésének tartalmaznia kell. Panaszosék nem látták a rendelet mellékleteit, nem volt ilyen kötelezettségük. Panaszos a rendelet tervezetét látta csak annak keletkezésének idején, de a mellékletek nélkül. Az nem a végleges és később hivatalossá vált verzió volt. A rendelet egy másik mellékletében pedig úgy szerepel a K-vitamin, hogy az adatlapon a szolgáltató által feltüntetendő: kapott-e a baba vagy nem. Ebből a szolgáltató – logikusan - arra következtetett, hogy ez egy opcionálisan adható készítmény, amit ha a szülő kifejezetten kér, akkor számára nem hivatalosan igyekeznek beszerezni, de mivel Panaszosék nem kértek semmi extra szolgáltatást a szüléshez (sem felfújható medencét, sem fotóst, sem gyertyát és füstölőket, sem zenei aláfestést stb.) így a K-vitamin kérdése fel sem merült. Mivel a szülés a vártnál mintegy két héttel korábban váratlanul indult be, így nem is volt mód megbeszélni és megtervezni a szülés részleteit, Panaszosék lóhalálban vágattak le [REDACTED] a születésházba. A szülők tehát azért nem kérték ezt a nem kötelező, nem előírt, nem ajánlott, ellenben kizárólag csak orvosi vényre beszerezhető gyógyszerkészítményt, mert nem tudták, hogy van ilyen, és kérhetnék.

A bíróság azt állítja iratellenes tényállásában, hogy Panaszosék előzetesen megállapodtak a szülésznővel és a házi gyermekorvossal arról, hogy a K-vitamint „visszautasítják”, és attól „elhatárolódnak”. A bíróság ezt úgy emelte be a történeti tényállásba, hogy semmiféle ilyenre utaló bizonyítéka nem volt, mivel ilyen nem is történt, de nem is történhetett. Azért sem történhetett, mert a szülésznő nem orvos, így nem is rendelkezik jogosultsággal arra, hogy tájékoztatás nyújtson gyógyszerkészítményekről, ami pedig előfeltétele a visszautasításának. A szülésznő maga is elmondta, hogy nem nyújtott tájékoztatást K-vitaminról, és ilyen „megállapodásra” kizárólag a bíró úr előítéletes tévképzete szerint került sor. Másrészt ellátás visszautasítása esetén a törvény szerint a tájékoztatásért felelő orvosnak meg kell tudakolnia az elutasítás okát és meg kell kísérelnie felvilágosítással, kételyek elosztatásával meggyőzni a beteget. Aki ha ezek után sem kéri az ellátást, akkor erről írásos nyilatkozatot kell vele aláíratni. A bíróság állítása teljes lehetetlenség, hiszen sem személyi, sem írásos bizonyíték nincs sem tájékoztatásról, sem elutasításról. A bíróság a szülők bírósági védekezésében felhozott egészségügyi önrendelkezési jog miatt képzelte azt a bíró úr, hogy elutasították a nem kötelező és nem előírt vitamint, és a laikus zenetanár szülőknek a gyermekük halála után 7 évvel a bíróságon villantott orvosi szaktudásukat tekintette olybá, mintha azzal az ismeretanyaggal gyermekük születése előtt már rendelkeztek volna. A szülésznő és a neonatológus 2019-ben történt bírósági meghallgatásán az derült ki, hogy ők még akkor is hiányos ismeretekkel rendelkeztek a K-vitaminról, így teljességgel kizárt, hogy arról 2012-ben teljes körű tájékoztatást tudtak volna nyújtani Panaszoséknak. A bíróságnak pedig azon állítása, miszerint tők mindegy honnan, milyen forrásból, de a szülőknek valahonnan tudomásuk volt a K-vitamin létezéséről – ez a bírói feltételezés egyrészt színtiszta rosszindulat, másrészt semmiféle jogi relevanciával nem bírhat egy tisztességes eljárásban, hiszen még ma, a vádidió után 10 évvel sem található érdemi anyag a K-vitaminról a világhálón, és a laikus szülő még ha önszorgalomból tájékozódni is próbálna, annak eredményéért és minőségéért – jogállami keretek közt – nem vonható büntetőjogi felelősségre. Panaszosék a nyomozati anyagból ismerték csak meg a K-vitamin profilaxis című adagolási útmutatót (talán 2016-ban), amivel homlokegyenest ellentétes információkat tartalmaz pl. a Semmelweis Orvostudományi Egyetem által 2012-ben a csecsemőtáplálásról kiadott tankönyve, mely szerint csak és kizárólag anyatejre van szüksége 6 hós koráig a csecsemőnek, semmi másra. Az, hogy Panaszos erre bátorkodott hivatkozni 2019-ben, amikor szándékos emberölés minősített esetének vádjának terhe alatt – családjával a betonba döngölten - megpróbálta megértetni a bírósággal, hogy hiányzik a törvényes vád, hiszen nem csupán azért nem bűncselekmény a vád tárgyát képező vitamin nem adagolás, mert az nem kötelezően előírt és az egészségügyi önrendelkezés körébe tartozóan opcionálisan választható, és nem csupán azért, mert nullához közeli az esélye a be nem adás miatti káros következménynek, hogy még a tájékozott szülő is okkal bízhat annak elmaradásában, de ráadásul még azért sem volt elvárható, mert ha az ország vezető orvosi egyetemének tanári kara által írt jegyzet sem említi, sőt, kifejezetten azt állítja, hogy az anyatej és csak az anyatej tartalmaz minden

szükséges tápanyagot és vitamint, akkor abszolút nem lehet helye annak, hogy a laikus zenetanár szülőt tudományellenes laposföldhívőnek aposztrofálva meghurcolják és elítéljék.

Panaszosék – akik a bíróság által is elismerten gondos, szerető szülők - a házi gyermekorvost a születés előtt és annak napján is értesítették a születésről, aki 2012. december 4-re, a kisbaba 3 hetes korára adott nekik időpontot. Ekkor rendelőjében megvizsgálta a gyermeket, elvégezte az 1 hós státuszvizsgálatot, és mivel a szülők még ekkor nem kapták meg a dokumentációt a szülésznőtől, ezért a háziorvos biztos ami biztos alapon beadott neki egy ampulla K-vitamint, valamint receptre felírta a további adagokat. Eszerint a következő adag 2013. január 4-én lett volna esedékes, azonban a baba három nappal korábban kórházba került. A beadás ténye rögzítésre került a gyermek orvosi dokumentációjában.

A bíróság Panaszosék terhére rőtta, hogy „nem mentek orvoshoz a gyermek 5 napos korában”. A bíróság állításával ellentétben Panaszosék nem szegtek kötelezettséget, hiszen a státuszvizsgálatokról szóló 51/1997. évi NM rendelet 0-4 napos korban, majd azt követően 1, 2, 3, 4, 6 és 9 hónapos életkorban ír elő vizsgálatokat. Az intézetben kívüli születés esetén az első vizsgálat ideje nem 0-4 napos korban, hanem szűkebb időintervallumban, 0-24 óras korban esedékes, a rendelet azonban semmi egyebet nem ír elő. A törvényszék – rendkívül tisztességtelen módon – nem volt hajlandó korábban, csak az írásos ítéletében megnevezni azt, hogy mi alapján véli úgy: a szülőknek kötelességül lett volna 5 napon belül orvoshoz menni. Az ítéletben megnevezett háziorvosok kompetenciájáról szóló 4/2000. EüM rendelet feljogosítja a háziorvost ugyan arra, hogy 5 napos korban megvizsgálhassa a gyermeket, de nem írja elő számára kötelezettségként. A bíróság ez esetben is az orvos vélt mulasztását rőtta Panaszosék terhére, akik laikus szülőkként akkor sem lehetnének ezért felelősek, ha valóban kötelező orvosi vizsgálatot írta elő az ítéletben megnevezett kompetenciáról szóló rendelet. De a háziorvos és adminisztrátora sem tudtak ilyen „kötelezettségről”, azt a tisztességes eljárás intézményét sértve tette a bíróság Panaszosék terhére. Ha a szülő megkeresi az orvost, akkor a kompetens személytől kapott információért – ha az téves is – nem lehet felelős. Ha az orvos nem javasol 5 napos vizsgálatot, akkor a szülő mégis milyen alapon követeljen olyat?

A 2,5 kg-mal született újszülött 6 hetes korára 4 kg-os testsúlyt ért el az anyatejes táplálás révén. Ez időben, tehát 2012-ben a Semmelweis Orvostudományi Egyetem által kiadott, csecsemőtáplálásról szóló tankönyv szerint a csecsemő tápláléka az anyatej, mely 6 hós korig tartalmaz minden szükséges tápanyagot, pontosan olyan mennyiségben és összetételben, amire a babának szüksége van, és ebben az időszakban – a neves szakorvosok által készített tananyag szerint – semmi egyébre nincs is szüksége a csecsemőnek. Ez egyébként emberemlékezet óta köztudott evidencia, és a világtörténelemben soha nem fordult elő, még a sötét középkor legsötétebb éveiben sem, hogy ebbéli meggyőződéséért valakit meghurcoljanak és elítéljenek. Egyetlen kivétel a világ jogtörténelmében Panaszosék ügye. Gyakorlatilag azt állítják a támadott bírósági végzések, hogy Panaszos feleségének anyateje, mely a gyermek normális fejlődését és megfelelő súlygyarapodását biztosította, valójában alkalmatlan volt a gyermek életbenmaradására, és hogy ezt Panaszosék kétséget kizáróan előre látták, és tudatukkal átfogták (első fokú ítélet – luxuria), illetve a tőlük elvárható gondosság esetén fel kellett volna ismerniük (másodfokú végzés – negligencia).

Mondjuk ki: a normálisan gyarapodó kisbaba tisztességgel ki nem vizsgált kórházi halálát az anyatej okozta - a bíróság szerint. Ezért ítélte szabadságvesztésre a szülőket, ami akárhogy maszatolt is a bíróság, a jogállamiság és az alkotmányos rend durva megcsúfolása.

2013. január 1-én az édesanya és gyermekei ismerőseiknél vendégeskedtek, amikor a baba 18 óra körül többször nagyobbot bukizott a szoptatás után. Állapota nem tűnt kétségbeejtőnek. Panaszost – aki eközben dolgozott – értesítették – később megérkezett. Eközben a házigazdák és az édesanya a helyi gyermekorvosi ügyelettel telefonon egyeztettek, akik a baba további megfigyelését javasolták az édesanyának, és rosszabbodás esetére hívást kértek. Panaszos megérkezése után ki is lettek hívva, biztos ami biztos alapon.

A kiszálló ügyeletes gyermekorvos, [REDACTED] megvizsgálta a csecsemőt és infúziót kívánt bekötni kiszáradás megelőzésére, amivel Panaszosék egyet is értettek. Akkor lett puskaporos a levegő, amikor a [REDACTED] szétduzzantotta a kis csecsemő két fejvénaát, és erőteljesen megnyomkodta a 6 hetes baba halántékát – ezután árulta csak el, hogy nem rendelkezik a megfelelő vékonyságú tűvel. Panaszosékat mélységesen felháborította az orvos felszerelési hiánya, és a kisbabával szemben alkalmazott durva bánásmódja, illetve az őszinteség hiánya és az előzetes tájékoztatás mellőzése. A két fejvéna elduzzantása után a drnő azt mondta: „a harmadikat inkább hagyja a profinak”, így infúziót nem kötött be, viszont szoptatni sem engedte a szomjazó kisbabát. [REDACTED] maga ismerte el saját magáról, hogy nem profi. Tehát amatőrként eszközölt olyan kockázatos invazív orvosi beavatkozást, amihez nem rendelkezett megfelelő felszereléssel. Minden normális szülőt felháborított volna ez a helyzet, hiszen elvárható, hogy a kiszálló gyermekorvosi ügyelet hozzáértő legyen, rendelkezzen a szükséges felszereléssel, vagy annak hiányáról előzetesen tájékoztassa a szülőt. Az ellátórendszer felelőssége, hogy csak az ahhoz szükséges szakértelemmel és felszereléssel rendelkező orvost engedje gyermekek közelébe. De sokkal könnyebb volt a rendszernek a szülőket bedarálni, mint önkritikát gyakorolni. Sajnos rendszerszintű jelenség az orvosi státusz szélsőségesen fanatikus, szinte vallási dogmává merevedett imádata, és az azt kritizálni merészülő szülő egyfajta dzsihádzmusba hajló üldöztetése.

Panaszosék ezután kórházba kívánták vinni gyermeküket, amit a drnő és sofőrje fenyegetőzéssel megakadályozott. A sofőr hívott mentőt, a hanghívás szerint a baba „fosik és hány”, és a drnő a SE I. számú Gyermekklinikájára szeretné küldeni. Előbb egy esetkocsi érkezett, a mentőtiszt is megvizsgálta a babát, de csecsemőhöz való vékonyságú tűje neki sem volt. Ekkor hívták a gyermekmentőt, akik mintegy 20 perc alatt, de a menetlevelek szerint egyszerre érkeztek az esetkocsival. A gyermekmentősök a kocsi alaposan megvizsgálták a kisbabát, kutacsát, pupilláját rendben találták, ezt a mentési lapon rögzítették is. Azt is, hogy köldöke alvadt véres. [REDACTED] ugyanis hasbetapintásos vizsgálatot is végzett – a fejvénaát szétduzzantásához hasonló durvasággal – ekkor vérzett be a baba köldöke. Tehát a mentő kiérkezése előtt a vére még megalvadt, ebből kifolyólag egyértelmű tény, hogy működött a véralvadási képessége. K-vitamint sem az ügyeletes, sem a mentőorvos nem adott a gyermeknek, és agyi katasztrófára egyáltalán nem gondoltak, ahogy eleinte a kórházi orvosok sem.

Tárgyalási jkv. [REDACTED] mentőorvos:

Bennem nem merült fel, hogy a gyermeknek agyvérzése van. Ha felmerült volna, akkor valószínűleg először egy CT-be indultunk volna. Erről nem szólt az anamnézise, nem merült fel.

A gyermekmentősök gond nélkül bekötöttek két vizes infúziót a baba karjába és lábába, nem is volt indokolt fejvéna szúrása. Kiszáradás gyanúval szállították a kórházba. A szállítást az édesanya kísérte, aki tanúja volt annak, hogy a kisbaba tarkója beütődött az ágyba, mert a mentősök nem inkubátorban szállították, noha a protokoll azt kötelezően előírta ilyen korú, súlyú és méretű csecsemőknél, illetve a fejrögzítőt sem tették fel, amit a bíróságon a mentősök rendkívül ellentmondásos módon próbáltak tagadni.

A mentős dokumentációban az is szerepel, hogy a gyermeknek két vizes infúzióból 200 ml-t adtak be egy óra leforgása alatt, ami mintegy nyolcszorosa annak, amit a protokoll szerint ilyen testsúlyú babának be lehetett volna adni. Az orvosi szakirodalom szerint az ilyen mértékű vérhígítás összeomlasztja a véralvadási rendszert és agyvérzést okoz. Olyan, mintha egy felnőttnek 6 liter vizet adnának be vénásan egy óra alatt.

(Miután a gyermektől a kórházba érkezés után mintegy 5 kémcsőnyi vért vettek le, az INR értéke mérhetetlen volt, a sikertelen mérés oka nem került tisztázásra. Az INR egy általános véralvadási mutató, és egyáltalán nem derül ki belőle, hogy a 12 alvadási faktor közül melyikkel lehet gond. Maga az infúziós hígítás okozhatta a vérzékenységet, de azt sem sikerült tisztázni a bíróságon, hogy a

kórház honnan vette le a tetemes mennyiségű vért, milyen távolságra az infúzióktól, illetve, hogy milyen módon próbálták mérni az INR-t eme alkalommal. Később ugyanis többféle készülékkel is megmérték, és akkor már normális értéket rögzítettek.)

A kórházi zárójelentés szerint a gyermek elődomborodó kutaccsal, fénymerev pupillával és lebénult arcféllel érkezett, és beérkezésétől koponyaűri vérzéssel kezelték. A kórházi dekúrus lap alapján azonban a gyermek beérkezésekor rögtön koponya és mellkas röntgent, amelyeket akkor dokumentáltak negatívnak értékelték, azaz koponyaűri vérzésre nem gyanakodtak. Ekkor nem készítették koponyaultrahangot, holott azzal azonnal kimutatható lett volna egy esetleges koponyaűri vérzés. Az UH vizsgálat helyett a kórház CT-be utalta, amihez órákat kellett várni, és többször is szállítani kellett kórházról-kórházra a kisbabát. A harmadik kórházban elkészített koponya CT friss, traumás eredetű vérzést igazolt, azonban a beutaló orvos nem a gyermek-idegsebészetre vitette, hanem vissza a saját osztályára. Noha a szakmai protokoll szerint a koponyaűri vérzéseket minden esetben azonnal, de legkésőbb 4 órán belül műteni kell, [REDACTED] orvos az elavult gyógyszeres terápia mellett döntött. Állítólag idegsebészeti konzíliumot hívott össze, azonban erről a konzíliumról az idegsebész nem tud, és a kórházi zárójelentésen kívül sehol nincs nyoma, pedig mind az idegsebészeten, mind pedig az OEP-nél (ma NEAK) is lenne dokumentum arról, ha a konzílium valóban megtörtént volna. [REDACTED] szerint az idegsebészeti döntést a műtét mellőzéséről, bírósági meghallgatásán azonban nem tudta megnevezni kikkel konzultált, illetve az is kiderült, hogy az által készített CT lelet tartalmát sem ismerte. Az orvosok irányába végtelenen elfogult bíróság szerint azonban az ellátás szakszerű, modern és kifogástalan volt.

2013.01.02-án hajnali 1 óra körül szedálta le [REDACTED] Panaszosék kisbabáját, Fentanilt adott be neki, mesterséges kómába kábítva. Négy napon keresztül agyhártyagyulladásra kezelte antibiotikummal (Ampicillin), noha a beérkezése után már 9 perccel igazolta a labor, hogy nincs semmi fertőzés vagy gyulladás a szervezetében (CRP értéke normális).

A 2013.01.02-án hajnalban készült koponya CT-n látható traumás vérzés miatt a kórház aznap délben feljelentést tett gyermekbántalmazás (hamis) vádjával, azonban a nagy erővel kivonuló, több részletben kiszálló hatóságoknak a kórház egymásnak ellentmondó információkat adott. A többször is felülírt kórházi dekúrus lap szerint a korábban általa negatívnak értékelt mellkas röntgenen [REDACTED] most eltört kart vélt látni, noha dokumentáltak sérülésmentesen adták át neki a mentősök a gyermeket. A szülői bántalmazás egyértelműen kizárható volt, a traumás vérzést Panaszosék nem okozhatták.

Miután kiderült, hogy a szülők ellen felhergelt rendőrhatalóságok számára nem tudnak szülői bántalmazást igazolni, azonnal egy - akkor már teljesen sürgős - koponya MR vizsgálatra szállították a friss vérzéssel ágyynyugalmat igénylő kisbabát, aminek leletére – a kórház kérésére – a leletező orvos azt írta, hogy a traumás vérzés mellett esetlegesen megfigyelhet K-vitaminhiányos vérzés képének is. A kisbaba K-vitaminszintjét soha senki nem mérte meg. A K-vitaminhiány valójában a kórház B-terve volt, ha a szülői bántalmazás gyanúját nem sikerül a szülőkre rátolni. Az MR vizsgálatához radioaktív kontrasztanyaggal kellett feltölteni a koponyáját, amelyhez nem kértek szülői beleegyezést, ahogy magába a teljesen sürgős vizsgálatba sem. A készülék egyébként alkalmas lett volna spektrométeres mérésre, ami feltárni képes a vérzés dinamikáját, azonban arra valamiért nem volt kíváncsi a kórház.

ÁPOLÁSI ANAMNÉZIS

Általános megjelenés: ☒ normál ☐ sovány ☐ kövér egyéb:	Bőr: ☐ ápolt ☒ sérülés ☐ ápolatlan ☐ oedema ☐ decubitus egyéb: <u>jobb felső karunkán</u> bőrszín: <u>rozsdás, icterus</u>	Hajas fejbőr: ☒ ápolt ☐ ápolatlan ☐ élősködők
Tudatállapot: ☐ tiszta ☐ zavart ☐ eszméletlen egyéb: <u>elcsúszott</u> <u>Qui'socsi, elcsúszott</u>	Magatartás: ☐ együttműködő ☒ nem együttműködő egyéb: <u>Korának megfelelően</u> <u>hízelkedik</u>	Fájdalom: ☐ nincs ☐ van fájdalom helye, jellege: <u>Felgyújtott a széklet</u> <u>széklet, fekvés közben</u> <u>na</u>

A kórházi ápolási lap szerint 2013. 01.01-én éjfélkor "korának megfelelően tiltakozik, sír", a később felülrít kórházi dekurus lap szerint „állapota kezelése első órájában rohamosan romlik”. A három különböző időpontban kinyomtatott dekurus ellentmond egymásnak, a régi részek eltűntek az újabb verzióból, melyek objektív tárgyi bizonyítékai annak, hogy a kisbaba a kórházban került válságos állapotba, súlyos tünetei ott keletkeztek. A rendőrség és a szakértők később már csak a kozmetikázott dekurus lapot kapták meg, a bíróság pedig nem kívánt foglalkozni a Panaszosék ártatlanságát igazoló bizonyítékokkal, mivel a kórház presztízsét előrébbvalónak tartotta a bíró úr az objektív tényfeltárásnál. Érthető az elfogultság, hiszen a bíró úr - mint civilben többgyermekes édesapa - nyilvánvalóan hinni kívánt abban, hogy ha gyermekei egyszer kórházba kerülnek, akkor értő, szakszerű ellátásra számíthatnak. Sokkal könnyebb a szülőkre rátolni a felelősséget, összekacsintani a szintén orvospárti ügyészséggel és az orvosok irányában rendkívül kollégális szakértői bizottsággal, a szülők pedig örüljenek annak, hogy nem lettek hosszú évekre fegyházba zárva. Ez a pszichés hozzáállás emberileg érthető, de ettől függetlenül a tisztességes eljárás elvét durván sérti.

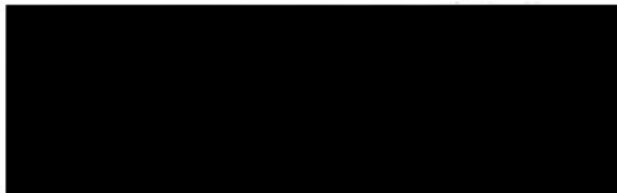
Dekurus

2013.01.02. Felvétel. Koponya és mellkas rtg történt, előzetes eredmények alapján negatív (radiológiai véleményezés még nem történt). Laborokban anaemia, alvadási zavar - 1/4 E 0 Rh neg. vvt cc és 1/4 E A Rh neg FFP trafóban részesül. Astrupban egyre fokozódó metabolikus acidosis. Jobb fülből folyamatosan szivárgó vérzés. Neurológiai állapota ápolása alatt fokozatosan romlik. Hypertensio, ismétlődő bradycard epizódik miatt gépi lélegeztetés indul. Dehydráló kezelést kezdünk (mannisol, furosemid). Meningealis dózisú ampicillint megkapta (1x450mg-ot).

A szülők Klinikánkra érkezéstől kezdődően agitáltak, kezdetben mindenféle beavatkozástól elzárkóztak. [REDACTED] való telefonos, majd személyes konzultáció történt.

A romló neurológiai statusra való tekintettel sürgős koponya CT-t kérünk, Cerny szállítja.

2013.01.02



Majd ugyanez néhány órával később:

Dekursus

Elődomborodó kutacs, egyoldali fénymerev pupilla felvételkor, szúrcsatornái véreznek. Intracranialis nyomásfokozódás jelei miatt azonnal agyödema csökkentő terápiát kezdünk (furosemid + mannitol), meningealis dózisú ampicillint kap meningitis lehetősége miatt. Laborokat indítunk, infekcióra utaló eltérése vérvizsgálata során nem igazolódik, vére nem coagulál. Vértékben htk 19%, "O" neg. vért és FFP-t indítunk mélyülő pH, perifériás keringészavar, faktorpótlás miatt.

1 órával felvételét követően romló vérzés, fokozódó laktátacidózis, GCS 8 alatt, intubáljuk, gépi lélegeztetést kezdünk. Mellkas rtg eltérés nélkül. Kérvérzés, esetleges idegsebészeti beavatkozás miatt CT vizsgálata történt, mely súlyos állományi vérzést igazolt.

Terápiájában vérzéscsökkentő terápia mellett normocapniára törekszünk, ismételt FFP-t kap. Reggeli INR 1,3, vérgázban csökkenő laktátszint. Idegsebészettel való konzultáció alapján beavatkozást jelenleg nem tartanak indokoltnak.

Mellkas rtg felvételén felmerül humerus fractura lehetősége. ←

A szülők Klinikánkra érkezéstől kezdődően agitáltak, kezdetben mindenféle beavatkozástól elzárkóztak. [REDACTED] való telefonos, majd személyes konzultáció történt.

A koponyavári vérzés, a felvételkor látott hallójárat vérzés és a humeruson látott fractura gyanú trauma lehetőségét veti fel, melyet a szülők negálnak, ezért további részletes radiológiai vizsgálatok, valamint szemesztet vizsgálat indokolt.

2013. 01. 04-én és 7-én Panaszosék beszélgettek [REDACTED] főorvossal, amelyekről hang- illetve videófelvételt készítettek, ezek a bizonyítási eljárás során becsatolásra kerültek és a törvényszék – korrekt módon - az anyag részévé is tette, azonban tartalmával ellentétesen, Panaszosék ellen értékelte. Ebben olyanok hangzanak el, miszerint Panaszos felesége elmondja az orvosnak, hogy a mentőben ütődött be a kisbaba tarkója, az orvos válasza: ezek nagyon súlyos vádak, és ő le fog írni "bizonyos dolgokat", amit ha egy jogász vagy rendőr elolvas, akkor bizonyos gyanú felmerül Panaszosék ellen, majd elmondja, hogy értsék meg, nem az az objektív tény, ami a valóság, hanem az, amit ő és a kollégái le fognak írni. Az orvos egyszer kijelenti, hogy K-vitaminhiány miatt lett a vérzés, mire panaszos mondta, hogy kapott a gyermek K-vitamint a háziorvostól, mire az orvos azt mondta – visszautalva korábbi döbbenetes kijelentésére a valóság és a kórházi dokumentáció kapcsolatáról - hogy „ehhez nem önök, hanem mi értünk”. Ez a bíróság szerint adekvát válasz volt, ami a szülők bűnösségét bizonyítja és véletlenül sem a kórház beismerten korrupt hozzáállását.

2013.01.07-én a kórházi orvosok a gyermek combvénájába – Panaszosék tudta és beleegyezése nélkül – bevartak egy csövet, később azt állítva, hogy ez egy gyógyító beavatkozás. A kisbaba halála után derült csak ki a kórház belső levelezéséből, hogy ez kifejezetten a Szervkoordinációs Iroda kérésére történt, és a kórház által erősen óhajtott szervdonációhoz volt szükséges, nem a gyermek gyógyítása érdekében.

2013. 01.07-én a főorvos hosszasan próbálta Panaszosékat rábeszélni a szervdonációra. Endre baba szívét, máját, veséit kívánta transzplantációs célra megszerezni tekintettel arra, hogy kiskorú esetében csak a szülők hozzájárulásával lehetséges más betegekbe átültetni a gyermek szerveit. Az orvos megpróbálta eleinte hízélgéssel, majd burkolt fenyegetéssel meggyőzni a szülőket. Azt mondta, a legtöbb esetben a betegség egy természetes folyamat, nagy baj, amikor nem az. Súlyos vád, miszerint egészségügyi dolgozók miatt keletkezett a vérzés a gyermekük koponyájában. Ő azt szeretné, hogy senki ne legyen felelős, sem a kiszálló ügyelet, sem a mentősök, sem a kórház, és végül Panaszosék sem. Ennek pedig a szervdonáció az egyetlen módja. Elmondta, hogy készüljenek fel arra, ha nem egyeznek bele a szervdonációba, akkor felboncoltatja, mert mivel gyanú merült fel a szülőkből, akkor a kollégáit e gyanú alól „tisztázni” kell. Panaszos felesége megkérdezte, hogy a boncolástól várható-e érdemi információ, mire az orvos azt mondta, hogy valószínűleg nem, de a boncolás kell ahhoz, hogy valamit tenni tudjanak (mármint a kórház a szülők ellen). A főorvos

elmondta azt is, a boncoláson – ha ideje engedi – személyesen is jelen lesz. Panaszosék nem voltak meggyőződve gyermekük állapotának visszafordíthatatlanságáról, nem járultak hozzá sem a szervdonációhoz, sem a lélegeztetés leállításához.

2013.01.08-án reggel a főorvos a gyermek másik combjába is bevarrt egy csövet – ismét a szülők megkérdezése – nélkül. Ezen a reggelen a kórház saját laborjának tanúsága szerint a kisbaba halálos kórházi fertőzést (Klebsiella) kapott. Ez a laborletet ugyancsak hiányzott (eltűnt) a kórháztól a rendőrség részére átadott aktából. Panaszos pedig ezt észlelve később hiába csatolta be – a bíróság ugyanúgy figyelmen kívül hagyta, mint minden olyan bizonyítékot, melyek Panaszosék ártatlanságának igazolására voltak alkalmasak – tekintet nélkül arra, hogy egyes bizonyítékok úgy igazolták a szülők vétlenségét, hogy egyben egészségügyi dolgozók felelősségét igazolták, az ilyen bizonyítékokat észlelni sem kívánta a bíróság, még olyan esetekben sem, amikor azok nem a vádlott szülőtől származtak, hanem a bizonyítás során derültek ki. Voltak azonban olyan bizonyítékok is, melyek mások felelősségének felvetése nélkül is igazolták a szülők ártatlanságát, a bíróság ezeket is ugyanúgy levegőnek nézte.

2013. 01.08-án délből – a kórház három kezelőorvosa halottnak nyilvánította a gyermeket, közölve a szülőkkel: "mostantól jogilag halott". Panaszosék nem engedték a lélegeztetőgép lekapcsolását, mert a gyermek lényegében 2013. január 2-től hajnaltól mesterséges altatásban volt, a halál beálltát nem fogadták el. Panaszos az altatószert gyanította a kómás állapot hátterében, ezt a felvetését a kórház dokumentálta is. Nyom. anyag 1417. old:

beszéljünk, ne vádaskodjon. (A korábbiakhoz hasonlóan a szállítókön kívül a beutaló orvos és a mi felelősségünket is felvetette, szintén altatása okozta az agvműködés megszűntét.)

2013. 01. 08-án este a kórház szülői beleegyezés nélkül abbahagyta a gyermek lélegeztetését, és ismét kihívta a rendőrséget, akik a kórház elmondása alapján rögzítették a halál beálltát. A kórház belső feljegyzése szerint később téves információ miatt két rendőrorvosszakértő érkezett szervdonáció miatt. Ez azért is különös, mivel a szülők egy nappal korábban világosan és nagyon nyomatékosan megmondták: nincsenek meggyőződve gyermekük állapotának visszafordíthatatlanságáról, a lélegeztetés leállításához nem járulnak hozzá, és szervdonációról még halál esetén sem kívánnának hallani, mivel gyermekük emberi méltóságát sérti, hogy a testrészeit kiárusítsák. Boncolásba hasonló okból, gyermekük emberi méltóságának védelmében nem egyeznek bele, halála esetén szeretnék gyermeküket sértetlen állapotban eltemetni. De gyermekük él, dobog a szíve, és magához fog térni, mihelyt kiürül a szervezetéből a kórházban belepumpált tengernyi Fentanil...

Rendkívüli haláleset miatt közigazgatási eljárás indult, a BRFK REHALO igazságügyi boncolást rendelt el, és erre - egyértelműen megsértve az összeférhetetlenség szabályait – a SE szakértői intézetét rendelte ki, noha a SE klinikáján elhunyt gyermek igazságügyi boncolására nem lettek volna jogosultak. A boncolás után 2 nappal - rendőri jelentés rögzítette (nyom. anyag 337. old) - a halál okát nem tudta megállapítani a boncolás.

Ügyszám: 01050-200/46-7/2013/ ált.

Előadó: [REDACTED]

Jelentés Budapest, 2013. január 17-én

Jelentem, hogy a mai nap folyamán a fenti számú ügyben telefonon keresztül felvettem a kapcsolatot az elhunyt csecsemő [REDACTED] /1,5 hónap/ ill. boncolását fogantató [REDACTED] annak érdekében, hogy előzetes információt szerezzek az elhunyt gyermek halálára vonatkozóan.

[REDACTED] előzetes szóbeli véleménye szerint a gyermek boncolása során megragadásra, bántalmazásra utaló elváltozásokat nem észleltek, a halál konkrét okára vonatkozóan azonban további adatok beszerzése és vizsgálatok elvégzését követően áll módjában nyilatkozni.

Bár senki sem kérte Panaszosék hozzájárulását, nagy fájdalom árán elfogadták a tényt, hogy szeretett gyermeküket felboncolják, mert bíztak abban, hogy a hatóságok tisztességgel kivizsgálják a tragédia okait és feltárják a számos orvosi műhibáknak legalább egy részét. A boncolás célja a halál okának megállapítása. Ha a boncolás nem tudja a halál okát kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani, akkor a halál oka ismeretlen, és ilyen esetben semmiféle politikai-ideológiai-világnézeti indítékból sem lehet helye gyanúsításnak, vádemelésnek és büntetés kiszabásának - egy jogállamban, márpedig Magyarország az Alaptörvény szerint jogállam.

A boncolási jegyzőkönyv – amit jelen időben folyamatban kötelező rögzíteni - csak több hónappal később készült el, így csak a maradványok elhamvasztása után értesültek Panaszosék arról, hogy a halál okának megállapítása céljából előírt vizsgálatok nem lettek elvégezve, azokra mintákat biztosítani elmulasztottak a szakértők. Így az esetleges altatószer-túladagolás igazolására vagy kizárására hivatott, és a rendőrség által előírt toxikológiai vizsgálatra sem tettek félre mintát, ahogyan az agy sérült részeit sem vizsgálták, mellyel egyértelműen tisztázható lett volna a vérzés (traumás) eredete, illetve kiderülhetett volna az is, hogy valami egyéb, pl. öröklött véralvadási betegsége is lehetett esetleg a gyermeknek. DNS minta rögzítéséről sem gondoskodtak – mindezt semmi szín alatt nem róhatta volna a bíróság Panaszosék terhére, akik a rettenetes gyász fájdalma közepette is arra ösztöklétké a rendőrséget, hogy tisztességes, teljes körű vizsgálatot végezzenek. Amikor Panaszos megtudta, hogy a boncolást az érintett Semmelweis Egyetem szakértői végezték, észrevételezte, hogy ez elfogultságuk miatt törvénysértő, melyre tekintettel a gyermeket 1 hónappal később az ISZKI BOI-nál újraboncolták. Az újraboncolási jegyzőkönyv alapján „az agyállomány az előző boncolás során eltávolították”, ezért azt vizsgálni nem tudták, továbbá megállapították, hogy a máj értékelése során veleszületett, öröklődő, úgynevezett tárolási betegség gyanúja merült fel, azonban a máj szövettani vizsgálatára csak majd’ egy évvel később kerítették sort, amikor a minták már bomlásnak indultak és érdemben nem volt vizsgálható. Ez a szakértői hozzáállás Panaszosék érdekeit durván sértette, hiszen joguk lett volna megtudni egy jogállamban, hogy gyermekük kórházi halálának mi volt a valós oka. Az egészségügyi dolgozók iránt végtelen lojalitást tanúsító orvosszakértők gyakorlatilag érdemi vizsgálódás nélkül jelentették ki, hogy a halált K-vitamin hiánya okozta. Úgy, hogy a gyermek vitaminszintjéről semmiféle adat nem állt rendelkezésre. A vér K-vitaminszintjét ki lehet mutatni közvetlen K-vitamin szérumszint vizsgálattal, valamint PIVKA II. teszttel is, mely közvetett módon, az alulkarboxilált fehérjék számából viszonylag megbízható módon következtet a vér K-vitamin szintjére, tehát az aktuálisan a keringésben lévő koncentrációra, semmi többre. Hogy a májban ill. a sejtekben mennyi K-vitamin van arról nem lehet információt szerezni a tudomány jelen állása szerint. Az INR vizsgálat ellenben nem alkalmas még arra sem, hogy a vér K-vitaminszintjét megbecsülje. Egy sikertelen INR mérés pedig az égvilágon semmiféle következtetésre nem alkalmas, főként nem arra, hogy büntetőeljárást és bűnösítő ítéletet alapozzanak rá. A kórházi kezelőorvosnak nyilván elemi érdeke a szülők elítéltetése, de egy jogállamban sem a rendőrség, sem az ügyészség, sem a bíróság nem vonhatná ki magát a jogszabályi kötelezettségei alól, és nem működhetne az orvos magánhadseregeként. Az Alaptörvényben és az Európai Emberi Jogi Chartában

is rögzített tisztességes eljárás elve ugyanis megköveteli a hatóságoktól, hogy objektív módon, részrehajlás nélkül, tisztességesen járjanak el. Persze, hogy a kórház nagyobb érdekérvényesítő képességgel rendelkezik, mint a szülő, de egy jogállamban a hatóságok és a bíróságok alkotmányos kötelessége, hogy önmérsékletet tanúsítsanak, és a tisztesség és a törvényes rend szabályait maradéktalanul betartva, pártatlanul járjanak el akkor is, ha kívánatosnak tartják az orvos kívánalmainak teljesítését és a szülők megalázását, megleckéztetését. Panaszos hitt a nyomozóhatóságok és a bíróságok tisztességességében, akik e bizalomra sajnos méltatlannak bizonyultak, és most utolsó reménye az Alkotmánybíróság! Ha az Alaptörvény őreiben is csalódni fog, akkor a Strasbourgi Emberi Jogi Bírósághoz és nemzetközi közvéleményhez lesz kénytelen fordulni, ami igencsak kellemetlen lenne az ország megítélése szempontjából, különösen most, amikor a jogállamisági eljárás folyik, és az igazságszolgáltatás terén is reformokat sürget Brüsszel. Panaszos nem ellensége az országnak, egész életében annak jó híréért dolgozott, de ha nem lesz más választása, akkor olyan fórumokon fogja bemutatni bizonyítékait, ami roppant kényelmetlen lesz mindenkinek, aki akár közvetetten is részt vett ebben a büntetőeljárásban.

A halál okának és körülményeinek megállapítása érdekében -a boncolás részeként- a következő vizsgálatokat kell elvégezni:

- szövetteni vizsgálat, amennyiben a halál oka vagy a sérülés keletkezésének ideje nem állapítható meg,
- vér illetve vizelet alkoholtartalmának megállapítására irányuló vizsgálat
- diatoma vizsgálat annak megállapítása érdekében, hogy a halált vízbefulladás okozta-e.
- Mintavétel az ISZKI Országos Toxikológiai Intézetében történő toxikológiai vizsgálat céljából.

A temetőkről és temetkezésről szóló 1999. évi XLIII. Törvény 24. § (2) bekezdés alapján az elhunyt eltemetéséhez, illetve elhamvasztásához az eljáró hatóság engedélye is szükséges, melynek tárgyában a későbbiek során történik intézkedés.

Az igazságügyi orvosszakértői boncolásról készült igazságügyi orvosszakértői véleményt és halálra vonatkozó iratokat kérem hatóságomhoz megküldeni.

Határidő: 15 nap.

Budapest, 2013. január 11.

B90/2013.

5

A 8 napos kórházi túlélésre tekintettel toxikológiai vizsgálatra mintát nem biztosítottunk.

k.m.f.

A rendkívüli halál miatti közig eljárást a REHALO Panaszos kérésére és nyomozati indítványával tette át a BRFK életvédelmi osztályára, ahol **foglalkozás körében elkövetett halált okozó veszélyeztetés** miatt indult "nyomozás", amelyet aztán érdemi vizsgálódás nélkül megszüntetett a BRFK és egyúttal áthelyezte Pest Megyéhez, azzal, hogy a „makrancos” szülőkkel szemben kellene valamit tenni.

A PMRFK kirendelte a Szegedi Tudományegyetem orvosszakértőit, akik előzetesen is jelezték, hogy a halál okát kétséget kizáróan nem lehet már megállapítani, és K-vitamin be nem adása közvetlenül

gyakoribbak, mint a K-vitaminhiányos vérzékenység. Tehát a vád tárgyává tett cselekmény – művi K-vitamin nem adagolása – ennek fényében nemhogy gondatlanság volna, hanem kifejezetten gondos magatartás. Itt az igazságszolgáltatás részéről egy gyermeteg ideológiai erőfitogtatásról van szó, és igazából azért ítélték el Panaszosékat, mert védekezésében Panaszos megkísérelt rávilágítani arra a tényre, hogy a vád úgy ahogy van – mind jogilag, mind orvosilag – egy minden alapot nélkülöző bullshit. A bíróságok azt hitték, hogy szkanderezniük kell Panaszossal – pedig Panaszos csak azt próbálta megértetni, hogy az Alaptörvényt durván sérti az eljárásnak a pusztá léte is, és azonnal abba kellene hagyni, akkor is, ha az roppant kínos az újságírókkal teli tárgyalóban.

Panaszos nem állást foglalt abban az orvosi szakkérdésben – melyről melleleg az orvosi szakmán belül sincs a mai napig sem egyértelmű konszenzus – hogy szükséges-e vagy szükségtelen-e, hogy hasznos-e vagy káros-e a csecsemők esetében a művi K-vitamin adagolása, hanem szeretne volna a bírói előítéletesség szemellenzójén belülről eljuttatni azt a tényt, hogy a laikus szülőn nem lehet számon kérni olyasmit, ami az orvosi szakma számára is ismeretlen, de legalábbis kérdéses, és az előny-hátrány mérlege finoman szólva is tarka-barka, és melleleg nem is tartozik a szülői kötelezettségek közé...

Panaszos nem amellet kardoskodott, hogy a készítmény leukémiát okoz, hanem bemutatta, hogy bár ők vádidőben ennek a szernek a létezéséről sem tudtak, de ez azért is irreleváns, mert ha tudtak volna is róla, akkor is törvényes jogukban állt volna, és a később szerzett ismeretek fényében gondos megfontolás után is okkal mellőzhették volna az alkalmazását. Ebből a védekezésből olyan orbitális történeti tényállást faragott a törvényszéki bíró, miszerint a gyermek fogantatásakor sziklaszilárd meggyőződésük volt, hogy ez egy szükségtelen szer, ezért irreleváns az a tény, hogy a törvény szerint őket megillető teljes körű tájékoztatást e körben nem kaptak, mert azt úgysem fogadták volna el (ítélőtábla „jogi érvelése”). A bíróság nem volt ott a gyermek fogantatásakor, és bár [REDACTED] bíró úr kétségtelenül rendelkezik különleges képességekkel, de azokat sajnos meglehetősen egyoldalúan használja. Tévedhetetlennek képzei magát, és a személyes szubjektív megérzéseit – amiket olykor a saját előítéletessége is erősen átszínez – bizonyított tényként teszi a tényállás részévé, akár objektív bizonyítékokkal szemben is. Jó az, ha egy bíró szuperintelligens, de ezt nem szabadna még részben sem arra használni, hogy a szubjektív preconcepcióját úgy találja, mintha bizonyított tény volna. Nem személyeskedés, mert a bíró úr maga hivatkozott ítélethirdetésében arra, hogy ő a mendei kettős rablógyilkosság vádlottjait is felmentette – pusztán a megérzéseire hivatkozva. Felmerül az érzés, hogy azért engedte ott szabadon a két vádlottat, akik maguk is megdöbbenek azon hogyan lehettek ártatlanok – hogy Panaszosék elítélése annál hitelesebbnek tűnjön. Észrevételeznem kell, hogy a mendei rablógyilkosság kapcsán az ügyészség visszavonta a fellebbezését, és a rendőrség sem nyomozott tovább újabb elkövetők után – ez így rendkívül aggályos. Az Alaptörvény szerint a törvény előtt mindenki egyenlő – itt pedig ugyanazon bíró, ugyanazon ügyészség és ugyanazon rendőrség járt el a két ügyben, és míg Panaszosék ellen még súlyosbíttat is kértek, ott egyszerűen elengedték két tisztességben megöregedett állampolgár brutális meggyilkolását. Ordító kettős mérce.

Panaszosék az elsőfokú döntés ellen fellebbeztek. Többek között a törvényes vád hiányára, a tényállás iratellenességére, és arra, hivatkozva, hogy a terhükre rótt magatartás nem bűncselekmény, kérték felmentésüket. Az ítélet az elsőfokú ítéletet helyben hagyta, csupán a jogi minősítést módosította hanyag gondatlanságra, megjegyezve: Panaszosék bizonyítottan nem tudtak arról, hogy a művi K-vitamin adagolás elmulasztása halálos eredményhez vezethet. Azonban a büntetésen sem a minősítés változása, sem pedig az időmúlás miatt nem enyhítettek.

Az Ítélet végzése szerint (noha ők az informatikus nem idézték vissza) az informatikus vallomása a doktornő gépének manipulációját igazolta, és az nyilván csakis szülői kérésre történhetett (a bírói tanács előítéletes gondolkodása szerint), tehát a szülők a bűnösök. Meg kell jegyezni, a szünetben a bírói tanács tagjai megbeszélték egymással, hogy az iratanyagot átolvasni nincs idejük, de arra nincs is szükség – szerintük. (A sajtó birtokában van erről véletlenül rögzített videófelvétel.) Az

nem, hanem legfeljebb közvetve képes csak halált okozni, valamint, hogy a statisztikai adatok alapján elenyészően kicsi a K-vitaminhiányos vérzés valószínűsége. Jelezték azt is, hogy nincs semmiféle olyan jogszabály, mely a szülő számára K-vitamin adagolását írná elő, és azt is, hogy egy laikus szülőtől még olyan esetben sem várható el, hogy tudjon a K-vitamin adagolás szerepéről, ha arról egy alkalommal tájékoztatást kapott is. Továbbá leírták, hogy a boncolás során a gyermekeken 3 olyan, bevérzéssel járó elszíneződést rögzített az első boncolás, amelyek egyértelműen a kórházi kezelés alatt keletkeztek, ebből kettő a kisbaba fején van, és ütéstől vagy ütődésektől származnak, de a szakértő szerint ezen sérülések nem hozhatóak bizonyítottan okozati összefüggésbe a halállal, holott korábban leírta, hogy a koponyaűri vérzést traumás ütés is okozhatta.

Fentiek ellenére a PMRFK mégis ezen szakvéleményre hivatkozással gyanúsította meg Panaszosékat **szándékos emberölés minősített esetével**, és a gyanúsítás elleni panasz, majd a Panaszos külön beadványa, és ügyészi meghallgatást indítványozó kérelmeik elutasítása mellett emeltek ellenük vádat. A szándékos minősítés miatt Panaszos felesége elveszítette művésztanári állását, mivel a közalkalmazotti törvény szerint 18 éven aluliakkal nem dolgozhat erőszakos életelleni bűncselekmény gyanúsítottja, nem illeti meg e körben az ártatlanság vételeme. Mind az ügyészség, mind a bíróság tudott erről, mégis csak a bizonyítási eljárás végén módosították a vád minősítését gondatlan emberölésre.

Az elsőfokú bírósághoz Panaszosék benyújtották a Honvéd Kórház idegsebész főorvosának, [REDACTED] a szakvéleményét, melyben a CT és MR felvételek, valamint a boncolási jegyzőkönyv vizsgálata alapján leírta, hogy a vérzés traumás eredetű, és a CT előtt 1-6 órán belül keletkezett, nem korábban. A méltán világhírű agysebész szakvéleményét a bíróság nem kívánta figyelembe venni, mert az a törvényszék koncepcióját cáfolta. A történeti tényállásba úgy emelte be a bíróság az ETT azon állítását, miszerint a vérzés K-vitaminhiány miatt keletkezhetett 2012. december 27-31 között valamikor, ismeretlen időpontban, hogy az ETT bizottsága elmondta: ők nem is látták a felvételeket, csupán a kórház kérésére készített MR lelet leírására alapozva állítják valószínűségi véleményüket.

Gyakorlatilag a bíróság lesöpörte az agysérülések legavatottabb nemzetközi szaktekintélyének alapos vizsgálatokra, objektív bizonyítékokra alapított szakvéleményét, helyette egy megalapozatlan, vágyvezérelt vélekedés alapján „állapította meg” a vérzés kezdetének idejét. [REDACTED] szerint a vérzés 2013. január 1. 21 óra és január 2. hajnali 2 óra közötti időpontban keletkezett trauma vagy mikrotraumák hatására. A rendelkezésre álló objektív bizonyítékok alapján erre az 5 órás időintervallumra tehető a vérzés kezdete. A bíróság azzal az ürüggyel zárta ki ezt a precíz és megalapozott szakmai véleményt, hogy „nem volt rá szükség”, mivel a bíróság házi szakértői gárdája – akiket négyszer is visszarendelt, nem mellesleg Panaszosékra terhelve még a szakértői díjakat is – akik pusztán a kórház anyagában használt kifejezésből – „szubakut” – arra következtettek, hogy 12 órán túli. Csakhogy a subacut kifejezést nem a január 2-án hajnalban készült CT lelete írta le, hanem a január 2-án délután 5-kor készült MR lelete! Tehát vagy felületesség, vagy szándékos csúsztatás, hogy az egészségügyi dolgozók felelősségének a halovány gyanúja se merülhessen fel – tehát a később készült MR vizsgálatot tekintették úgy, mintha az volna a korábban készült!

A bíróság folyosóján – a szünetben – elmondták a szakértők a védelemnek, hogy nem értik miért lett ebből bírósági ügy. Ők az egészségügyi dolgozók védelmében gondolták, hogy a K-vitaminhiánnyal olyan halálokat neveznek meg, amiért senki felelősségre nem vonható. Nem képzeltek, hogy az ügyészség a szülők ellen vádat emel emiatt, hiszen a szülőnek törvény biztosította jogában áll vitaminokat adagolni vagy nem adagolni, ennek kapcsán pedig felelősségre nem vonható. A véleményükön érdemben változtatni azonban a szakmai hitelességük miatt már nem tudnak.

Panaszos az elsőfokú eljárás ideje alatt – személyes kapcsolatai révén – megkereste az OBH-t, és jelen beadványban megnevezni nem kívánt legfelsőbb vezetőktől azt a nemhivatalos előrejelzést kapta, hogy első fokon – ugyan nagyon enyhe büntetéssel – de el fogják marasztalni őket. Viszont másodfokon már felmentik, hiszen itt egyértelműen hiányzik a törvényes vád, és koncepciók eljárásról van szó, amit önszorgalomból barkácsolt össze az ügyészség és a törvényszék, nincs

mögötte semmi felsőbb utasítás, vagy nyomásgyakorlás a politika részéről, azonban túl nagy nyilvánosságot csinált a bíróság ahhoz, hogy már első fokon felmentő ítéletet hirdessen, fentről pedig nem szeretnének belenyúlni, de majd a másodfoknak észlelnie kell mindezt, és bizonyára korrigálják majd a törvényszék ámkfutását.

Az eljárás során a törvényszéki bíró kétséget kizáró bizonyítékként értékelte - ellentmondásosságuk ellenére is - azon mentősök és orvosok állításait, akiknek érdekében állt a szülők elítéltetése, hiszen ha esetlegesen orvosi műhiba vagy mulasztás igazolódott volna, akkor azért ők felelősségre vonhatók lennének. A szülők és a háziorvos vallomását, miszerint a gyermek egy alkalommal kapott K-vitamint, a bíróság annak ellenére kizárta ki a bizonyítékok közül, hogy a szakértői bizottság is megerősítette a K-vitamin beadásának tényét, és a bíróság által kirendelt informatikus is azt nyilatkozta, hogy az orvos számítógépes nyilvántartásában nem látja nyomát manipulációnak. A törvényszéki bíró azonban nem a bizonyítékok alapján állította fel a tényállást, hanem a koncepciójának megfelelően csemegézett a bizonyítékok közül, olykor akár manipulálva és koholva is azokat. Így kizárta a háziorvos közhiteles adatnak minősülő nyilvántartását – annak ellenére, hogy annak hitelességét az informatikus és a szakértői bizottság is megerősítette – olyan mondvacsínált közvetett „bizonyítékra” hivatkozással, mint a szülésznő tanoncának, [REDACTED] a visszavont rendőrségi tanúvallomása, amit elmondása szerint nem megfelelően rögzített a nyomozóhatóság. Ő ugyanis nem mondott olyat, hogy Panaszosék nem kértek K-vitamint. A törvényszék pedig úgy jegyzőkönyvezte, mintha a tanú azt állította volna a bíróságon, hogy akár ezt is mondhatta, noha videófelvétellel is bizonyítható, hogy [REDACTED] még a fejét is megrázta erre a bírói nyomásgyakorlásra, és határozottan nemet mondott. Egyébként ha igaz is volna a [REDACTED] tulajdonított állítás, az semmit nem bizonyítana, hiszen az, hogy valaki nem kér valamit, az nem azt jelenti, hogy azt visszautasította. A bíróság tisztességtelenül keverte, manipulálta a fogalmakat.

Ehhez hasonló [REDACTED] a házi gyermekorvos adminisztrátorának vallomása is, aki a kamerák keresztüzében annyira zavarban volt, hogy nem tudta a tárgyaláson rávágni, hogyan néz ki a K-vitamin doboza.

Ugyancsak önkényes és jogsértő módon a törvényszék annak ellenére használta fel Panaszos feleségének a régi Be. szerint rögzített rendőrségi tanúvallomását az új. Be. szerint eljárva, hogy Panaszos és felesége is elmondták: nem az általuk elmondottak kerültek a jegyzőkönyvbe, és 6 példányt íratnak alá velük a rendőrségen, nem volt lehetőségük minden példányt ellenőrizni aláírás előtt, és hogy a rendőrség előtte egy igen csúnya gyámhatósági attakot rendelt meg ellenük, melynek célja a megfélemlítésük volt. A jogi képviselőjüktől is elvették a diktafonját, amivel minőségbiztosítási okból rögzíteni kívánta a tanúvallomásokat, és a nyomozó személyiségi jogaira hivatkozással eljárást is kezdeményezett ellene a rendőrség a kamaránál. Mindebből egy bírónak látnia kellene, hogy a rendőrség nem objektív módon járt el.

A törvényszék nem kívánt foglalkozni ezekkel a durva jogtiprásokkal, hanem törvénytelen módon felhasználta a koholt bizonyítékokat. A három évig elnyújtott első fokú tárgyalás során nem kérdezett rá a bíró úr arra, hogyan kerülhetett az a teljesen nyilvánvalóan valótlan állítás Panaszos feleségének visszavont vallomásába, miszerint „mindigis tudta mire való a K-vitamin”. Ha egy nem teljesen buta ember elolvassa a rendőri kérdést, miszerint tudja-e mire való a K-vitamin, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy erre a jelen időben feltett kérdésre csakis jelen időben adott válasz érkezhett. Ha valóban azt felelte volna Panaszos felesége, hogy mindigis tudta, akkor a nyomozó rákérdezett volna, hogy ez konkrétan hogyan értendő? Eleve ilyen ismerettel született? Vagy a párizsi zeneakadémián jutott hozzá ehhez az információhoz? Látni kell, mert ordító a kettős mérce, hogy míg pl Panaszosék elsőszülött gyermekének házi gyerekorvosának meghallgatásakor a törvényszék gondosan kifejejtette a jegyzőkönyvből azt, hogy [REDACTED] gyermekorvos nem tudta 2018-ban a bíróságon hibátlanul elmondani a K-vitamin adagolás egyszerű szabályát, és a bíró úr kellett kiigazítsa a dozírozás tekintetében, addig a zeneművész édesanyjától ugyanezen bíró elvárhatóan tartotta, hogy azt tájékoztatásban részesülés nélkül is pontosan tudja. Azért nem vizsgálta meg tisztességgel a

bíróság az édesanya visszavont vallomásának tartalmát, mert koncepcióját csak úgy tudta hihetővé tenni, ha csak az ítélethirdetéskor – amikor már nincs lehetőség cáfolni – hozza fel. Állítólag az édesanya ezen „beismerő kijelentésére” – miszerint mindigis tudta, hogy mire való a K-vitamin – alapozták a gyanúsítást és a bűnösítő ítéletet. Tehát egy rendkívül fontos bizonyítékról volna szó, amit senki nem kívánt a tisztesség és a logika fényében megnézni a 2015-ben történt gyanúsítástól kezdve a 2022-es harmadfokú végzésig! Hogy esetleg egy elírás, fordítási hiba a tolmács részéről, vagy félreértés, netán a rendőr által manipulált mondat? Jól hangzik, hogy az édesanya beismerő vallomást tett, csak hogy nem igaz. Ha valóban ezt mondta volna, akkor a nyomozóhatóságnak kötelessége lett volna tisztázni azt, hogy konkrétan mi az a „mindig is”. Itt egy speciális orvosi szakkérdésről van szó, nem evidenciáról! Vádat alapított az ügyészség arra, hogy Panaszos felesége mindigis tudta a K-vitamin szerepét, és senki meg nem kérdezte tőle, hogy honnan származott ez az „ismerete”. Tudta és kész, le van írva, bűnös és a férje is, mert ha az asszony tudta, akkor nyilván a férj is. Tisztelt Alkotmánybíróság, ha az igazságszolgáltatás így működik Magyarországon, akkor mi szükség volt a hosszú éveken keresztül tartó „bizonyítási” eljárásra? A rendőrség rögvest közölhette volna az ítéletet, és az a bírósági eljárás kezdetekor már le is telt volna. Sérült a védekezéshez és a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoga Panaszoséknak, hiszen az ítélet erre a rendőrségi tanúvallomásból élesen kilógó mondatra alapozott, míg a vád ezt nem is tartalmazta! Egyébként szóba került érintőlegesen a vallomás, és Panaszos felesége el is mondta, hogy az nem valós, és hogy vissza is vonta. Az ítélet mégis azt állítja – iratellenesen – hogy Panaszos felesége gyanúsítottként is fenntartotta ezt a vallomását. Ez – bocsánat – de szemenszedett hazugság, az egyébként rendkívül precíz bíró úr, aki az ügyészen is túltett, úgy ítélte el Panaszosékat, hogy pontosan tudta, hiszen tud olvasni: Panaszos felesége nem tett vallomást a gyanúsítás közlésekor, és nem nyilatkozott olyat, hogy a tanúvallomását fenntartja.

Nem tudta Panaszos felesége, ahogy Panaszos sem, hogy mire való a K-vitamin, mivel erről senkitől nem kaptak megfelelő tájékoztatást. Egyébként, ha kaptak volna tájékoztatást, akkor sem lehetnének bűnösök, mert olyan elenyészően kicsi a K-vitaminhiányos vérzékenység következtében történő halálozás esélye (még a K-vitamin profilaxis leírása szerint is), hogy annak elmaradásában okkal bízhatna a szülő még akkor is, ha nem zeneművész, hanem gyermek-hematológus szakorvosi végzettséggel rendelkezne is.

A tanúvallomást – mint törvénytelen – azért is ki kellett volna zárni, mert a régi Be. szerint lett rögzítve, és a Legfőbb Ügyész nyilatkozata szerint a legalapvetőbb emberi jogok megsértése az, amikor a potenciális gyanúsítottat előbb tanúként hallgatják ki. Márpedig itt ez történt, és a rendőrség kifejezetten azon ügyködött, hogy bizonyítékot koholjon – ez világosan kirajzolja az eljárás menete.

Különösen gusztustalan, hogy míg a törvénytörő elismerte azt, hogy Panaszos vallomásai mindvégig logikusak voltak, és feleségének csupán eme rendőrségi tanúvallomására alapítva állítja az ítélet azt az egetrengető hazugságot, miszerint „a szülőknek már gyermekük fogantatásakor sziklaszilárd meggyőződésük volt az, hogy a K-vitamin szükségtelen” – mégis mindvégig két külön védő megbízására kényszerítette őket a bíróság, az első fokú eljárásban 3 közös védő lett kizárva azzal a mondvacsinált ürüggyel, miszerint az azóta is tökéletes harmóniában élő házaspár között érdekellentét áll fenn. Ha érdekellentét miatt két külön védőt kellett fizetniük, akkor miért ítélte el Panaszost is, akinek védekezésének logikus és hibátlan voltát az ítéletben el is ismerte? Azért, mert semmi más ürügyet nem talált, csak a fordítási hibákra, kommunikációs félreértésekre tudott alapozni, ahogy az érdekellentétet is azért tartotta fenn, hogy a vádlotti védekezést nehezítse, és hogy az eljárás következtében megélhetési problémákkal küszködő családot minél nehezebb helyzetbe hozza. Az ítélet egy árva szóval nem említi az „érdekellentétet”, de azért fizessenek Panaszosék még a megbízott védőkön felül a kirendelt védőkért is, ugye? Meg az ETT által ugyanarra az anyagra négyszer is felvett irattanulmányozási díjat is. És a Kúria szerint ez teljesen rendben van, fizessen Panaszos négyszer is ugyanazért... Ha bármely más területen valakivel négyszer fizettetik ki ugyanazt, az csalásnak, vagy hűtlen kezelésnek minősül, a bíróság részéről azonban elfogadható...?

Megjegyzem, álláspontom szerint a bűnügyi költségeknek az elítéltekre történő ráterhelése sérti az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogot, hiszen a terheltet nem védi semmi – a bíró lelkiismeretén kívül – olyan anomáliákkal szemben, hogy a bíróság szükségtelen és túlzott költségekbe bonyolódjon. Jelen ügyben fel kell merülnön annak gyanúja, hogy az ETT szakértői bizottságának négyszeri visszarendelése szükségtelen volt, esetlegesen inkább a szakvéleménynek a bűnösítő ítélethez való hozzáigazítása volt a cél – ez különösen tetten érhető az ítéletábra kirendelő végzésében, de a törvényszéki bíró is utalt olyanra, hogy többször is telefon egyeztetett az ETT-vel. Sérti a tisztességet, hogy az extra díjakkal – amiket aztán a terhelten fizettetnek ki – gyakorlatilag a bíróság megvásárolja, korrumpálja a szakértőt. Ha a bűnügyi költség minden esetben az állam terhén maradna, akkor az állam részéről garantáltabban lehetne a költségek monitorozásával biztosítani a tisztességes eljárás elvének érvényesülését is. A terhelten elvileg megtámadhatja az eljárásban a bűnügyi költségeket, de egyrészt ártatlansága tudatában ehhez nem fűződik érdeke, hiszen arra számít, hogy tisztességes esetben felmentik és az állam terhén marad, másrészt nem érdeke a bíróságot magára haragítani azzal, hogy korrupciót vagy szakszerűtlen gazdálkodást, esetleg hűtlen kezelést kiáltson, amikor adott esetben az életéről dönt a bíró. Kérem, a Tisztelt Alkotmánybíróság szíveskedjen ezt is megfontolni, mert érintettként Panaszos is érdekelt ebben.

Az eljárás során Panaszos észrevételezte, hogy a hemofiliás megbetegedések kezelési protokollja szerint koponyaűri vérzés esetén hemofília gyanúja kell felmerülnön, aminek gyakorisága sokkal nagyobb, mint a K-vitaminhiányos vérzése. A bíró úr maga jelentette ki a tárgyaláson a kórházi orvos tanúmeghallgatásakor, hogy „nekünk valahogy ki kellene zárunk a hemofiliát”. Ezt persze nem jegyzőkönyvezték. [REDACTED] válasza szerint a hemofiliát így utólag nem lehet kizárni, bár ha ő a Körúton lát egy madarat, akkor arról azt feltételezi, hogy veréb és nem papagáj, mivel Pesten inkább verebek vannak, mint papagájok. A bíró úr erre rávágta: de a verebet és a papagájt is lelövik. Vagyis tök mindegy, hogy hemofília vagy más ok volt a vérzés hátterében, akkor is a szülőkkel viteti el a bíróság a balhét, nem kell aggódnia a főorvos úrnak a kórház hírneve miatt...

Az ETT szakértőinek meghallgatásakor pedig az volt a válasz a hemofília felvetésére, hogy ők nem értenek a hematológiához, nem a szakterületük. Magyarországon – a bizonyítási eljárás idején – nem is létezett olyan igazságügyi orvosszakértő, aki hematológusi végzettséggel rendelkezett volna. Az csak a zenetanár szülőktől várható el, hogy ilyen speciális szakterülethez értsenek gyermekvállalás előtt...

Az ETT az első kiegészítő szakvéleményében – hematológus konzulens bevonásával - leírta: nem lehet megállapítani a gyermek kórházi felvételekor észlelt véralvadási zavar okát. Ennek ellenére még kétszer vissza lettek idézve, hogy a bűnösítő ítélethez szíveskedjenek hozzáigazítani a szakvéleményüket. Hol itt a jogállam, hol a tisztességes eljárás????

Panaszosék benyújtották a Semmelweis Orvostudományi Egyetem hematológus és belgyógyász főorvosának, prof. [REDACTED] szakvéleményét, mely igazolta, hogy Panaszos felesége örökletes véralvadási betegségben, thrombocitopathiában szenved. Ez az egyébként megfelelő mennyiségű trombociták hibás működését jelenti. [REDACTED] főorvos úr Panaszos feleségén 2014-18. év között elvégzett számos vérvizsgálatra alapította véleményét, továbbá a kisbaba kórházi laborértékei alapján megállapította, hogy kórházi felvételekor epepangása volt, ami másodlagos K-vitaminhiányt okozhat, ezért a K-vitamin adása ellenére is kialakulhat vérzékenység. Egyben a hányásos rosszullét okára is logikus magyarázat lehet az epepangás, amit a bíróság viszont – minden objektív bizonyíték nélkül – mindenáron a koponyaűri vérzéssel kívánt összefüggésbe hozni. Ezt az orvosi szakvéleményt is törvénytelenül kizárta a bíróság, mert bármi áron el akarta ítélni a szülőket.

A törvényszék elrendelte Panaszosék vérvételét (2019 aug.). Más egyéb eltérések mellett az egyik K-vitaminfüggő alvadási faktora az édesanyjának alacsony volt (53%), de a hematológiához nem értő szakértői bizottság szerint ez még a szürke zónába tartozik, így nem számít igazán kórosnak, ezért nem tudott örökletes véralvadási betegséget igazolni a gyermeknél. A tisztességes eljárás szabályait

durván sérti, hogy egy kórházban elhunyt gyermeknek - akinek holttestét két igazságügyi boncolásnak is alávetették – a halálának okát 7 évvel később a szülők vérvétele alapján állapítja meg a bíróság. Ez a komédia műfaja volna, ha nem egy család tragédiájáról és koncepció meghurcolásáról lenne szó. A jogállam megcsúfolása azok után, hogy az okkal felmerült altatószer-túladagolás lehetőségét nem vizsgálták, sem a vérzés traumás eredetét, sem pedig a kórházi fertőzés esetleges halálteki szerepét. Hanem egy pusztán légből kapott feltételezésre alapított vitaminhiányos vérzést rögzített halállokként a bíróság, és ezért a veszteszt elszenvedett szülőket ítélte el, akik nem követtek el kötelességszegést, de még ha valóban K-vitaminhiány állt volna is a kórházi haláleset hátterében, és történetesen kaptak is volna teljes körű tájékoztatást (amit senki sem állított), akkor sem lehetnének felelősek, hiszen a K-vitaminhiányos vérékenység és az abból eredő halálozásnak olyan elenyészően kicsi, nullához közeli az esélye – még a K-vitaminpárti szakértői gárda szerint is – hogy okkal lehet bízni annak elmaradásában. Tehát a gondatlanság enyhébb megvalósulására sem alkalmas a cselekmény, mivel nem lehet könnyelmű bizakodás ott, ahol okkal lehet bizakodni.

Az elsőfokú bíróság mindezeket a tényeket figyelmen kívül hagyva gondatlan emberölés miatt bűnösnek találta Panaszosékat. Az ítélet indoklása szerint nincs olyan szakértői módszer, mellyel jelen esetben a halál oka egyértelműen megállapítható volna, de mivel valószínűleg K-vitaminhiány, ezért ő kétséget kizáróan megállapította, hogy a gyermek halálát kétséget kizáróan a K vitamin hiány okozta, a halál kialakulásában veleszületett betegség, más tényező nem szerepelt, az orvosok szakszerűen jártak el, valamint azt is, hogy K vitamin adása egyáltalán nem történt a szülők részéről és amennyiben adtak volna K-vitamint, akkor a halál egészen biztosan nem következett volna be. Ezen megállapításokat azért tette, mert bármi áron el kívánta ítélni Panaszosékat tudatos gondatlanságban.

[182.] A gyógyítás célja, nem a szakértői, illetve bírósági bizonyítás szolgálata. Természetes, hogy nem maradt vérminta még a vérplazma beadása előttről a gyermektől, s így nem vizsgálható, természettudományos bizonyítás igényével ki sem zárható, hogy mégsem K-vitaminhiány, hanem olyan szerzett (tehát nem öröklődő), DNS mutáció folytán kialakult véralvadási zavar okozta a halált, mely éppen a K-vitaminfüggő faktorokra hat ki. Érthető, hogy ebben az esetben is éppen ugyanezek a gyanújelek és klinikai kép mutatkozna, hiszen ugyanúgy azok a funkciók nem működnének, melyekért a K-vitamin felel, tehát nincs olyan szakértői módszer, amivel ez a lehetőség, mint matematikai esély (0,1-0,2%) kizárható lenne.

Az *in dubio pro reo* elv alapján már pusztán ez miatt is felmentő ítéletet kellett volna hoznia a bíróságnak, hiszen a BH 2001. 211. szerint tisztázhatatlan esetben nem elítélni, hanem felmenteni kell a terhelteket, a bíróság mégis elmarasztalta Panaszosékat.

Mindazonáltal ítéletében a törvényszék azt is megállapította, hogy K-vitamin be nem adása káros következményeinek az elmaradásában való bizakodás nem könnyelmű bizakodás, mert reális esély volt arra, hogy nem történik semmi káros, hiszen 100 000-ből 99 996 esetben nem alakul ki vérékenység művi K-vitamin adagolás nélkül sem, és a halálos végeredménynek pedig még ennél is nagyságrendekkel kisebb esélye van - ezzel lényegében azt is megindokolta, hogy ha a tényállás valós is lenne, a cselekmény akkor sem felelne meg a Btk. szerinti bűncselekmény fogalmának, hiszen a bűncselekmény megvalósulásának feltétele a bűncselekményi fogalom valamennyi elemének az egyszerre történő megléte, ellenben jelen esetben Panaszosék magatartása nem tekinthető gondatlan magatartásnak sem, mert nem lehet könnyelmű bizakodásról beszélni olyan helyzetben, ahol okkal lehet bízni a baj elmaradásában. A villámcsapás okozta halálozásnak kb. háromszor nagyobb valószínűsége van, mégsem barkácsol senki villámhárítót a gyermeke fejébe.

Azt is valótlannul állította a bíróság, hogy a művi K-vitamin adagolás egy teljesen veszélytelen prevenció gyógyszeres kezelés, hiszen még a készítmény beteg tájékoztatója is figyelmeztet arra, hogy ritka esetben halált okozó anafilaxiás sokkot okozhat a készítmény beadása (ennek hasonló a valószínűsége, mint a be nem adás miatti halálozásnak). Továbbá, vannak olyan nemzetközi orvosi szakirodalmi közlések, melyek a csecsemőkori művi K-vitamin adagolását összefüggésbe hozták a gyermekkori leukémiával és különféle daganatos megbetegedésekkel, melyek sajnos lényegesen

Alaptörvényt sérti, hogy a vélelmezett okirathamisítás miatt Panaszosékat tette a bíróság felelőssé, amikor a betegnek semmi köze az orvos dokumentációjához, a drnő számítógépéhez Panaszosék hozzá sem férhettek. Az is alapjogsértő, hogy a vélt hamisítást érdemi vizsgálat nélkül rótták Panaszoséknak fel, noha ha valóban történt volna hamisítás, akkor is csak az orvos felelőssége merülhetett volna fel.

Az ítéletábra ismét (immár negyedszerre) visszarendelte a szakértői bizottságot, hogy mi az, hogy nem bizonyítható kétséget kizáróan K-vitaminhiány, amikor 9 éve mindenki azon igyekszik, hogy valahogyan a szülőkre tolja át a kórházi haláleset felelősségét... Válaszában az ETT rögzítette, hogy nem zárható ki a spontán DNS mutáció, melynek minden tünete megegyezik a K-vitaminhiánnyal, és mivel a gyermek DNS-e nem áll rendelkezésre, a szülői vérmintákból pedig ilyen DNS mutációt nem lehet bizonyítani, mindazonáltal kizárni sem lehet teljes bizonyossággal. Az ítéletábra a szakértői véleményt kifordítva, a saját kívánalmát bizonyított tényként értékelte. Tehát a K-vitaminhiány bizonyíthatóságának hiányát az Alaptörvény világos utasítása ellenére Panaszosék terhére írta.

Panaszos a Kúriához fordult rendkívüli felülvizsgálatot kérve az első- és másodfokú végzések megváltoztatását indítványozva. Felesége – aki idegen földrésről és más kultúrából érkezett ebbe az országba, beilleszkedett, megtanulta a magyar nyelvet és hasznos, építő tagja lett a társadalomnak - már nem vett részt a felülvizsgálati kérelemben, mert nem bírta idegekkel ezt a gyalázatos eljárást, melyben a bíróságok minden tényt és törvényt levegőnek néztek, elveszítette minden hitét és reményét a magyarországi igazságszolgáltatásban. Gyalázat, amit Magyarország ezzel a rendkívül értékes művésztanárral, családjával művelt...

Panaszos hivatkozott a Kúrián a törvényes vád hiányára, hivatkozott az ártatlanság vélelmének intézményére a kétséges okozati összefüggés kapcsán, hivatkozott a gondatlanság hiányára és arra, hogy elkövetési magatartás hiánya esetén nincs bűncselekmény. Hivatkozott a kollektív bűnösség elvének tilalmára is, és arra, hogy a támadott végzések a feje tetejére állítva az 1997. évi CLIV. tv-t (továbbiakban eü. tv.), a laikus szülők terhére rótták mindazokat az orvosszakmai szabályokat, melyek egyértelműen csakis az egészségügyi dolgozókra vonatkozhatnak, és amik ennél fogva nem is alkalmasak arra, hogy a beteg és annak törvényes képviselője megsértse. Felvázolta azt is, hogy iratellenes a történeti tényállás, különösen azon része, miszerint a szülők visszautasították, sőt, háromszor is visszautasították a K-vitamint. Ilyen nem történt, ez kizárólag az eljárt bírák fantáziájában született teória, melyet semmiféle tárgyi, sem személyi bizonyíték nem támasztott alá, és még elviekben sem történhetett meg, hiszen egy nem kötelező, nem előírt vitamint jogi képtelenség is visszautasítani. Egy opcionálisan alkalmazható készítményt legfeljebb adagolni vagy nem adagolni lehet, de visszautasításról beszélni abszurd és képtelen állítás. A dohányzás sem kötelező, és ha valakiről azt állítjuk, hogy nem dohányzik, akkor arra nem megfelelő kifejezés az, hogy megtagadja, visszautasítja a cigarettát.

A Kúria lényegében érdemi felülvizsgálat nélkül, a felülvizsgálati kérelem megsértésével hatályban hagyta a támadott végzéseket, indoklás helyett megismételve mindazt az irreleváns szócséplést, melyeket az ítéletábra végzéséből Panaszos kérelmében érdemben támadott. A Kúria annyival egészítette ki az ítéletábra „jogi indoklását”, hogy Panaszosék „gondatlanságát” a gyermekük emberi méltóságának megsértésének aposztrofálta, és a törvényben a beteg, ill. törvényes képviselője számára biztosított egészségügyi önrendelkezési jogot azzal relativizálta, hogy ez a jog azért nem vehető figyelembe, mert a vitamin alkalmazása egy tudományos kérdés, és tudományos kérdésekben Panaszos nem jogosult dönten. Leírta továbbá azt a jogállami keretek között minősíthetetlen állítást, miszerint a törvényes jogok csak azt illetik meg, aki már a kötelességét előzetesen teljesítette. A Kúria gondolkodása szerint a K-vitamin adagolásának kérdése ugyan a szülő joga, azonban mégiscsak kötelessége adagolni, ezért ha nem adagolja, akkor nem élhet azzal a jogával, hogy dönthessen az adagolásról. A Kúria odáig ment, hogy a művi K-vitamin nem adagolását a gyermek életétől való megfosztásként aposztrofálta.

Gyakorlatilag a három támadott végzés lényege az, hogy teljesen mindegy mi okozta valójában a gyermek kórházi halálát, az legyen K-vitamin adagolás elmaradása, ami ugyan nem lenne önmagában bűncselekmény, de mivel ezt a halálesetet bármi áron a szülők terhére kell róni, ezért most ez esetben – kivételesen – bűncselekménynak tekintendő. Az első fokú ítélet szerint ugyan okkal lehet bízni abban, hogy K-vitamin adagolás elmaradása nem jár káros következménnyel, de ebben az esetben utóbb a nem bűncselekmény mégis bűncselekménnyé vált annak „eredménye” folytán.

A másodfokú végzés ezt a jogi ellentmondást úgy „oldotta meg”, hogy az 1/500 000 esélyt, ami 0,0005% feltornászta egy bődületes szövegértelmezési hibával 30-60%-ra. A Kúria pedig azt állította, hogy nekik kötelességük elhinni bármilyen abszurd és nyilvánvaló valótlanságot, amit a jogerős ítélet állít. Gyakorlatilag a Kúria a saját kompetenciáját megcsonkította, ezzel kiüresítette a harmadfokú eljárást Panaszost megfosztva az érdemi jogorvoslattól. A Kúria szerint vegyes eredménybűncselekmény valósult meg, és a „rágondolás hiánya” feltethető meg elkövetési magatartásként.

A törvényszék ítélete szerint a szülőt megilleti az egészségügyi önrendelkezési jog a K-vitamin adagolásának kapcsán, hiszen az jogszabályban nem előírt kötelezettség. Azonban – az ítélet szerint – az önrendelkezési jog egyben büntetőjogi felelősséget is jelent. Tehát, ha a szülő a zebrán a zöld jelzés idején átmegy gyermekével, és elgázolja őket egy szabálytalanul zebrára hajtó motoros, akkor a szülő a bűnös, mert a zöld jelzés ellenére megtehetette volna, hogy a járdán marad, és magatartása utóbb, a bekövetkezett eredmény kapcsán vált bűncselekménnyé. Ha valóban vitaminhiány állna a haláleset hátterében, akkor sem szülői mulasztás okozta volna azt, hanem legfeljebb szerencsétlen ritka balesetnek lehetne nevezni, vagy rendszerhibának.

Az ítélőtábla szerint viszont az egészségügyi önrendelkezési jog körébe gyakorlatilag semmi nem tartozik, mert szerintük a K-vitamin kötelező, mert: csak!, mert ők úgy gondolják, hogy kötelező és kész! Mert valami 2012 előtt kiadott lexikonban megtalálták a vitamin definícióját. [REDACTED] vezette tanács szerint tehát a szülő köteles minden valaha kiadásra került lexikon tartalmát ismerni, csak ők nem kötelesek a nyomozati anyagot elolvasni, amikor milliós fizetésért ítélkeznek emberek élete fölött... hoppá, Alaptörvény...

A Kúria szerint pedig erkölcsi kötelessége a szülőnek az adagolás biztosítása tájékoztatás kapása és jogszabályi előírás nélkül is, mert a nem adagolás az élettől való megfosztást jelenti. A Kúria alighanem összetévesztette az anyatejjet a K-vitamint...

A Kúria egyébként – elsőként az eljárás során – megnevezte a Magyar Közlönyt jogforrásként. Ebben valóban leírja orvosi protokollként a művi K-vitamin adagolását szülőszobán – csak hogy az intézetben kívüli szülésekre ez nem vonatkozik, mivel azt a 35/2011-es rendelet szabályozza. De egy orvosi protokoll be nem tartása a betegen nem kérhető számon, a Kúria által hivatkozott eü.tv. passzus (119.§) rögzíti, hogy a szakmai irányelveknek az ellátórendszer részéről kell megfelelni. A legfelsőbb bíróság is összetévesztette a beteg törvényes képviselőit az egészségügyi ellátórendszerrel, ami az Alaptörvényben leírt tisztesség megsértése. Megjegyzem, amikor egy orvosi szakkérdésben egymással ellentétes szakmai irányelvek léteznek, mint pl. a K-vitamin esetében, akkor komoly alkotmányossági aggályokat vet fel maga a törvényi elvárás is, hiszen melyik irányelvnek feleljen meg az orvos, melyiket kövesse? Ha a K-vitamint ajánló elvet követi, akkor a Semmelweis Orvostudományi Egyetem és a Magyar Tudományos Akadémia ajánlását sérti meg – melyek szerint kizárólag csak anyatejre van szükség az első 6 hónapban – ha pedig ez utóbbiakat tartja szakszerűbbnek, akkor a páciensének törvényes képviselői ítélik el – nincs helyes magatartás ilyen helyzetben. Az egészségügyi önrendelkezési jog intézménye pont erről szól, ezért van joga a törvényes képviselőnek kényszerből és fenyegetéstől mentesen szabadon döntenie, amihez az orvos teljes körű tájékoztatással köteles a törvény szerint hozzájárulni. Ez esetben ez nem történt meg, és Alaptörvény-ellenesen kerültek meghurcolásra Panaszosék, akiknek joguk lett volna megfelelő tájékoztatást kapni, és annak fényében szabadon döntenie akár az adagolás, akár a nem adagolás mellett. A kényszerből és

fenyegetéstől mentes döntés szabadsága kizárja azt, hogy utóbb büntetőeljárásnak vessék alá, és bűnösnek mondják ki a jog kedvezményezettjét.

A bíróságok által megsértett jogszabályok:

Alaptörvény

T) cikk

(1)⁺ Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.

VI. cikk⁺

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák..

(3) Mindenkinek joga van személyes adatai védelméhez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.

VII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a vallás vagy más meggyőződés szabad megválasztását vagy megváltoztatását és azt a szabadságot, hogy vallását vagy más meggyőződését mindenki vallásos cselekmények, szertartások végzése útján vagy egyéb módon, akár egyénileg, akár másokkal együttesen, nyilvánosan vagy a magánéletben kinyilvánítsa vagy kinyilvánítását mellőzze, gyakorolja vagy tanítsa.

IX. cikk

(1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.

(4) Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

26. cikk

(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírakat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet. *

28. cikk *

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

2012. C. tv (Btk.)

I. FEJEZET

ALAPVETŐ RENDELKEZÉSEK

A törvényesség elve

1. § (1) Az elkövető büntetőjogi felelősségét csak olyan cselekmény miatt lehet megállapítani, amelyet - a nemzetközi jog általánosan elismert szabályai alapján büntetendő cselekmények kivételével - törvény az elkövetés idején büntetni rendelt.

(2) Bűncselekmény elkövetése miatt nem lehet olyan büntetést kiszabni vagy intézkedést alkalmazni, amelyről törvény az elkövetés - vagy a 2. § (2) bekezdés alkalmazása esetén az elbírálás - idején nem rendelkezett.

A bűncselekmény

4. § (1) Bűncselekmény az a szándékosan vagy - ha e törvény a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli - gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra, és amelyre e törvény büntetés kiszabását rendeli. *

IV. FEJEZET

A BÜNTETHETŐSÉGET KIZÁRÓ VAGY KORLÁTOZÓ OKOK

15. § Az elkövető büntethetőségét, illetve a cselekmény büntetendőségét kizárja vagy korlátozza:

d) a tévedés,

g) a jogszabály engedélye,

h) a törvényben meghatározott egyéb ok.

A jogszabály engedélye

24. § Nem büntetendő az a cselekmény, amelyet jogszabály megenged, vagy büntetlennek nyilvánít.

1998. évi XIX. tv. (Régi Be.)

A bíróság eljárásának alapja

2. §^{*} (1) A bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el.

(2) Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

1997 évi CLIV. tv.

13. § (1) A beteg jogosult a számára egyéniesített formában megadott teljes körű tájékoztatásra.

(2)^{*} A betegnek joga van ahhoz, hogy a rá vonatkozó személyes adatok kezelésével összefüggő információkon felül részletes tájékoztatást kapjon

a) egészségi állapotáról, beleértve ennek orvosi megítélését is,

b) a javasolt vizsgálatokról, beavatkozásokról,

c) a javasolt vizsgálatok, beavatkozások elvégzésének, illetve elmaradásának lehetséges előnyeiről és kockázatairól,

d) a vizsgálatok, beavatkozások elvégzésének tervezett időpontjairól,

e) döntési jogáról a javasolt vizsgálatok, beavatkozások tekintetében.

(7) A tájékoztatáshoz fűződő jogok gyakorlásához szükséges feltételeket a fenntartó biztosítja.

(8)^{*} A betegnek joga van arra, hogy számára érthető módon kapjon tájékoztatást, figyelemmel életkorára, iskolázottságára, ismereteire, lelkiállapotára, e tekintetben megfogalmazott kívánságára, valamint arra, hogy a tájékoztatáshoz szükség esetén és lehetőség szerint tolmácsot vagy jelnyelvi tolmácsot biztosítsanak.

Az önrendelkezéshez való jog

15. § (1) A beteget **megilleti az önrendelkezéshez való jog**, amely kizárólag törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható.

(2) Az önrendelkezési jog gyakorlása keretében a beteg szabadon döntheti el, hogy kíván-e egészségügyi ellátást igénybe venni, illetve annak során mely beavatkozások elvégzésébe egyezik bele, illetve melyeket utasít vissza, figyelembe véve a 20. §-ban előírt korlátozásokat.

(3)⁺ A betegnek joga van arra, hogy a kivizsgálását és **kezelését érintő döntésekben részt vegyen**. Az e törvényben foglalt kivételektől eltekintve bármely egészségügyi beavatkozás elvégzésének feltétele, hogy ahhoz a beteg megtévesztéstől, fenyegetéstől és kényszersztől mentes, megfelelő tájékoztatáson alapuló beleegyezését (a továbbiakban: beleegyezését) adja.

(4) A beteg a (3) bekezdésben foglalt beleegyezését szóban, írásban vagy ráutaló magatartással megadhatja, kivéve, ha e törvény eltérően nem rendelkezik.

(5)⁺ Az invazív beavatkozásokhoz és a 197. § szerinti önkéntes gyógykezelésbe vételhez a beteg írásbeli vagy - amennyiben erre nem képes - két tanú együttes jelenlétében, szóban vagy más módon megtett nyilatkozata szükséges.

(6) A beteg a beavatkozás elvégzéséhez való beleegyezését bármikor visszavonhatja. A beleegyezés alapos ok nélküli visszavonása esetén azonban kötelezhető az ennek következtében felmerült és indokolt költségek megtérítésére.

16. § (1) A cselekvőképes beteg - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - közokiratban, teljes bizonyító erejű magánokiratban vagy - írásképtelensége esetén - két tanú együttes jelenlétében megtett nyilatkozattal

a) megnevezheti azt a cselekvőképes személyt, aki jogosult helyette a beleegyezés, illetve a visszautasítás jogát gyakorolni, illetve, akit a 13. § alapján tájékoztatni kell,

b) az a) pontban meghatározott személy megjelölésével vagy anélkül a (2) bekezdés szerinti személyek közül bárkit kizárhat a beleegyezés és a visszautasítás jogának helyette történő gyakorlásából, illetve a 13. § szerinti tájékoztatásból.

(2)⁺ Amennyiben a beteg cselekvőképtelen és nincs az (1) bekezdés a) pontja alapján nyilatkozattételre jogosult személy, a beleegyezés és a visszautasítás jogának a (4) bekezdésben foglalt korlátok közötti gyakorlására - az (1) bekezdés b) pontjában foglaltak figyelembevételével - a megjelölt sorrendben az alábbi személyek jogosultak:

a) a beteg törvényes képviselője, ennek hiányában

20. § (1) A cselekvőképes beteget - a (2)-(3) bekezdésekben foglaltakra tekintettel, illetőleg a (6) bekezdésben foglalt eset kivételével - megilleti az ellátás visszautasításának joga, kivéve, ha annak elmaradása mások életét vagy testi épségét veszélyeztetné.

(2) A beteg minden olyan ellátást, amelynek elmaradása esetén egészségi állapotában várhatóan súlyos vagy maradandó károsodás következne be, csak közokiratban vagy teljes bizonyító erejű magánokiratban, illetve írásképtelensége esetén két tanú együttes jelenlétében **utasíthat vissza**. Ez utóbbi esetben a visszautasítást az egészségügyi dokumentációban rögzíteni kell, amelyet a tanúk aláírásukkal hitelesítenek.

(7) A (2)-(3) bekezdések szerinti visszautasítás esetén **meg kell kísérelni a beteg döntése hátterében lévő okok - személyes beszélgetés alapján történő - feltárását és a döntés megváltoztatását**. Ennek során a 13. § szerinti tájékoztatáson túl ismételt tájékoztatni kell a beavatkozás elmaradásának következményeiről.

(8) A beteg a visszautasításra vonatkozó nyilatkozatát bármikor, alaki kötöttség nélkül visszavonhatja.

21. § (1)⁺ Cselekvőképtelen beteg, korlátozottan cselekvőképes kiskorú és a cselekvőképességében az egészségügyi ellátással összefüggő jogok gyakorlása tekintetében részlegesen korlátozott beteg esetén a 20. § (2) bekezdése szerinti ellátás nem utasítható vissza.

(1a)* Korlátozottan cselekvőképes vagy cselekvőképtelen kiskorú esetén a háziorvosi, házi gyermekorvosi és a védőnői egészségügyi szolgáltatás nem utasítható vissza. **Nem minősül az ellátás visszautasításának**, ha a korlátozottan cselekvőképes vagy cselekvőképtelen kiskorú törvényes képviselője az egészségügyi alapellátásról szóló törvény szerint a háziorvos, illetve **házi gyermekorvos választásának jogát gyakorolja**.

23. § (1) A 20. § (3) bekezdése szerinti beavatkozás megszüntetésére, illetve mellőzésére csak abban az esetben kerülhet sor, ha a beteg erre irányuló akarata világosan és meggyőző módon kideríthető. Kétség esetén a beteg később tett, személyes nyilatkozatát kell figyelembe venni; ennek hiányában az életfenntartó, illetve életmentő beavatkozás elvégzéséhez történő beleegyezését vélelmezni kell.

(2) **A beteget, illetve a 22. § (2) bekezdés szerinti személyt az ellátás visszautasítása során nem szabad semmilyen eszközzel döntésének megváltoztatására kényszeríteni.** A beteg a 20. § (3) bekezdése szerinti beavatkozás visszautasítása esetén is jogosult szenvedéseinek enyhítésére, fájdalommainak csökkentésére irányuló ellátásra.

2002. évi VI. tv.

II. Fejezet

BELEEGYEZÉS

5. Cikk

Általános szabály

Egészségügyi beavatkozás csak azután hajtható végre, ha abba **az érintett személy szabadon és tájékozottságon alapuló beleegyezését adta.**

Ennek a személynek **előzetesen megfelelő tájékoztatást kell kapnia a beavatkozás céljáról és természetéről, valamint következményeiről és kockázatairól.**

Az érintett személy beleegyezését bármikor **szabadon visszavonhatja.**

A bíróság olyan magatartás kapcsán hurcolta meg és ítélte el Panaszosékat, melyet semmiféle jogszabály nem tiltott. Sőt, az eü. tv. kifejezetten megengedte. Ezzel a bíróság megsértette az Alaptörvény T) cikkét, a XXVIII. cikkét, VII. cikkét, XV. cikkét, IX. cikkét, XXIV. cikkét, a Btk. 1.§-a és a Régi Be. 2.§ által megfogalmazott törvényességi elvét. A bíróság szerint Panaszos nem adagolt egészséges gyermekének egy olyan, kizárólag orvosi vényre kapható gyógyszerkészítményt, melyet számára semmiféle konkrét jogszabály nem írt elő, melyről a törvényben előírt teljes körű tájékoztatásban nem részesült. Az Alaptörvényben rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát sértette meg a bíróság azzal is, hogy egy minden ténybeli alapot nélkülöző történeti tényállást állított fel, mely szerint Panaszosék „visszautasították” a gyógyszer beadását (törvénytörés), háromszor megtagadták azt (ítélőtábla), megakadályozták annak beadását (Kúria).

A bíróságok a tisztességes eljárást sértették azzal a szélsőségesen fanatikus szűklátókörűséggel, miszerint ragaszkodtak ahhoz, hogy a tisztességgel ki nem vizsgált halálok minden kétséget kizáróan csakis művi K-vitamin adagolás hiányából eredhet. Tették ezt úgy, hogy a boncolás alapvető hiányosságait utóbb pótolni nem lehetett, és a négyeszer (rendkívül aggályos körülmények között)

visszarendelt szakértői bizottság nem tudta kizárni még a valószínűségi véleményével sem azt, hogy más ok vezethetett a vérzékenységhez.

A törvényszék ezen felül is megsértette az Alaptörvény VI. cikkének (1) és (3)-at, mivel Panaszosék megalapozott és rendszeres kérésére sem volt hajlandó kizárni a nyilvánosságot, hanem a törvényszék hivatalos honlapján közzétett megalapozatlan és rendkívül manipulatív módon összeállított ismertetővel valósággal hergelte a bulvársajtót Panaszosék családi életének tönkretételére. Noha a terheltek számára teljes anonimitás lett volna köteles biztosítani a bíróság, a sajtóban és a közösségi médiában olyan brutális, és példa nélküli karaktergyilkosság zajlott a bíróság hallgatólágos támogatásával, mely Panaszosék tanári, előadóművészi és családi életét teljesen ellehetetlenítette, tönkre tette. A törvényszék 2 éven keresztül szerepeltette honlapján Panaszosék kiskorú gyermekeinek pontos születési adatait is, melyek minősített személyes adatok, és a bíróságnak törvényi kötelezettsége lett volna azokat bizalmasan kezelni – ahogy Panaszosék lakcímét, személyes adatait is a kamerák előtt tárgyalta.

Az Alaptörvény VII. cikkét sértette a bíróság azzal, hogy Panaszosék bűnösségét arra alapozta, miszerint nem hittek a művi K-vitaminkészítmény szükségességében és hatásosságában. A bíróság ebbéli vélelme miatt értékelte bűncselekményként az egyébként arra alkalmatlan magatartást. Deklaráltan a gondolat, a lelkiismeret és a vallásszabadság jogát sértve ezzel Panaszosnak. Az Alaptörvény azért védi a gondolat és a véleménynyilvánítás szabadságát, mert minden ember más, mindenkinek mások a tapasztalatai, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy a gyermeke kórházi halála kapcsán kételyeket fogalmazzon meg, és az ellene folyó büntetőeljárásban hite és tájékozottsága szerint védekezhessen. És mivel az orvosi szakirodalomban vannak olyan bizonyítékok, amelyek a vád törvényességének hiányát mind orvosilag, mind jogilag alátámasztják, akkor a terheltnek alapjoga ezekre hivatkozni. Ezért Panaszosékat nem szabadott volna megbélyegezni, és az általuk idézett szakirodalmat boszorkányságnak minősíteni. Panaszos nemzetközi orvosi tanulmányok egész sorát idézte be, melyek igazolták, hogy a teljes K-vitamin profilaxis alkalmazása csupán 37%-os hatékonyságú lehet még a K-vitamint ajánló szakirodalom szerint is, hogy epepangás esetén nem hasznosul a művi K-vitamin, hogy a vizes infúziós túltöltés okoz mérhetetlen INR-t és agyvérzést stb. Mindezzel szemben a bíróság csupán egy olyan szakértői bizottságra hagyatkozott, akik nyilatkoztak arról: nem értenek a hematológiához, nem lehet megállapítani a gyermek vérzékenységének okát, nem lehet kizárni az elmaradt toxikológiai vizsgálatok híján az esetleges altatószer túladagolást és annak halálteki szerepét, nem lehet kizárni a vérzés traumás eredetét sem, mivel a sérült részekről sajnos nem tettek el mintákat a boncoláskor. Ezen nyomozati szarvashibák elkendőzésére találták ki a K-vitaminhiányt, mint vélelmet.

Tárgyalási jkv. 2019 04 04:

Az MR alapján, a képalkotó eljárás alapján véleményezték azt, hogy a vérzés 1-6 nappal megelőzően alakulhatott ki. Ennél pontosabban nem lehetett megállapítani. Sajnálatos módon a vérzések területéről nem történt kórszövettani vizsgálat. Az agyállományban történt ugyan vizsgálat, de nem a vérzések területéről. Ennek alapján a boncolási és kórszövettani vizsgálat alapján nem tudjuk a keletkezés idejét, csak a képalkotó vizsgálat alapján, ami leírásra került. A képalkotó vizsgálatoknál a leletből indultunk ki a vizsgálat során. Azt hiszem a leletet értékeltük újra és nem a felvételt.

A bíróság megsértette az Alaptörvény XV. cikkét, mely szerint mindenki egyenlő a törvény előtt, és mindenki számára biztosítani kell megkülönböztetés nélkül az alapvető jogokat. Soha senki ellen nem emeltek vádat K-vitamin nem adagolás „büntette” miatt. Noha az ügyben eljáró összes bíróról elmondható, hogy csecsemőkorában nem kapott művi K-vitamint, így akár a saját szüleit is

elítélhetnék... Ahogy a vád időben, 2012-ben született csecsemők túlnyomó többsége sem (ez gyógyszerforgalmi adatokból is látható), illetve a bizonyítási eljárás idején, bő egy esztendőn keresztül – tervezett gyártási hiány miatt – nem is volt kapható Magyarországon K-vitamin, tehát kb. 100 000 magyar csecsemő maradt életben adagolás nélkül. Teljesen nyilvánvaló, hogy Panaszosék kislánya sem K-vitaminhiány miatt halt meg 8 napos kórházi kezelés után. A bíróságnak fel kellett volna ismernie, hogy itt nem a K-vitamin adagolás hiányát kellene bűncselekménnyé avasználni, hanem kimondani a törvényes vád hiányát és megszüntetni az eljárást.

Az Alaptörvényben tisztességes eljáráshoz tartozik az is, hogy a Btk szerint nem büntethető olyan magatartás, amit jogszabály megenged. Az egészségügyi önrendelkezési jogot kényszerrel és fenyegetéssel mentes, szabad döntési lehetőségként definiálja a törvény. Holdampf Gusztáv Gábor bíró úr találmánya, hogy ez büntetőjogi felelősségvállalást jelent. Az Alaptörvény 26. cikk (1) szerint a bírúk a törvénynek vannak alárendelve és nem a törvények vannak a bírúknak alárendelve. Az ítélet tábla és a Kúria mégis egyetértett azzal, hogy a törvényszéki bíró átírta a törvényeket.

Ha a végzések által leírtak – miszerint büntetőjogi felelősséggel tartozik az önrendelkezési jog kedvezményezettje – igaz lenne, akkor bizony ilyen logika alapján [redacted] bíró urat is bíróság elé lehetne citálni emberölés vádjával, hiszen ő döntött [redacted] büntetőjogi tanszékvezető bebörtönzéséről, és hiába igazolta köztudottan rossz egészségi állapotát orvosszakértői véleménnyel az aggályos módon elítelt jogászprofesszor, a bíró úr ezúttal sem vette figyelembe az orvosi véleményt, hanem azt felülbírálván bezáratta a tanár urat, aki valószínűsíthetően – egyéb körülmények mellett – főként ennek köszönhetően a börtönből túl későn kerülve vissza, a háziőrizetében rosszul lett, már nem tudott segítséget hívni, és életét veszítette. Ha mondjuk egy családtagja feljelentést tenné, hogy a bíró úr hibájából veszítettek el egy édesapát, egy nagypapát, akkor az minden bizonnyal elutasításra kerülne azzal, hogy a bíró úr hivatali hatáskörében eljárva döntött a bírói autonómiájával élve tekintett el az orvosi szakvéleménytől, és mivel ez törvényes joga volt, ezért őt ennek következményeiért akkor sem lehetne törvényesen felelősségre vonni, ha bizonyítható volna az okozati összefüggés. Csakhogy [redacted] ítélete szerint: aki a döntést meghozta – Panaszos esetében ezt a szülőkre testálta – felel büntetőjogilag az eredményért. Így ez esetben azt jelentené – az ítélet logikája szerint – hogy [redacted] felelőssége fel kell merülnön [redacted] halálában, és ha komolyan gondolta azt, amit Panaszosék ítéletében leírt, akkor most saját magát is fel kellene jelentenie, és a sajtót kellene uszítani, hogy éveken keresztül gyalázzák, írjanak róla hangulatkeltő és valótlan gyűlöletkeltő hazugságokat – ahogy tette a média Panaszosékkal, ami a törvényszéki bíró szerint csupán a társadalom érdekét szolgáló „tájékoztatás” volt.

Tisztelt Alkotmánybíróság! Az Alaptörvény szerint mindenki egyenlő bánásmódot érdemel a törvény előtt. Panaszosék ellen sem indíthattak volna eljárást, ahogyan a bíró úr esetleges felelősségét sem fogja soha hatóság vizsgálni, pedig ő egy megalapozott orvosi szakvéleményt nem vett figyelembe, amikor rács mögé küldte a tanár urat, aki általa is tudottan beteg volt, míg Panaszosék egy általuk nem ismert készítmény beadását „mulasztották el” egészséges gyermeküknek, és arról bizonyítottan még a jogerős végzés szerint sem tudtak, hogy ez extrém ritka esetben akár halálhoz is vezethet.

A kettős mérce egyértelmű, hiszen mindhárom bíróság előtt hivatkozott Panaszos a Debreceni Ítélet tábla Bf.I.527/2012/4.számú végzésére, mely egy gyermek műtétje után a szülők által elmulasztott profilaktikus szer adagolásának elmaradásába halhatott bele, ott azonban a szülőket felmentették, és az orvosokat ítélték el, noha a szülők bizonyítottan átvették a zárójelentést, melyen a javaslat szerepelt, azonban nem kaptak hozzá kellő tájékoztatást, így az figyelmüket elkerülte.

Egy másik közismert ügyben pedig egy borsodi édesanya küldte kisfiát a zárlatos hűtő mögé beesett kanálért, azonban a bíróság már első fokon felmentette a lopott áramot csupasz dróton a kisgyermekük keze ügyében hagyó szülőket, és az ügyészség is elfogadta a felmentő ítéletet, mert a terheltek tudata nem fogta át a bíróság szerint azt a mindenki által közismert evidenciát, hogy a 240 Voltos hálózati feszültség halálos veszélyt jelent. Megjegyzem, az áram mindenkit agyoncsap, míg K-vitaminhiány miatt legfeljebb 1 halhat meg félmillió csecsemőből, tehát statisztikai alapon is kizárható, hogy pont Panaszosék kisfia lett volna a félmilliomodik. A külsérelmi nyomok pedig véletlenül keletkeztek a koponyáján, a CT felvétel is csak egy illúzió, és feltételezhetően már napok óta tünetmentesen agyvérzése volt, s csak véletlenül állította még az ellenérdekelt főorvos is a bíróságon, hogy szerinte egy nagyon gyorslefolysú, kb. 20 perc alatt lezajlott agyvérzésről lehet szó...

Boncolási jkv:

Külsérelmi nyomok:

1. A bal nyakszirtgumó felett 3x2 cm-es területen duzzanat tapintható, mely felett a bőrön sötét vörhenyes elszíneződés észlelhető.

B90/2013.

3

657

homlok, halánték, fejtető határának háromszögében egy hüvelykujjbegynyi, elmosódott határu sötét-vörhenyes bevérzés észlelhető, melyre rámetaszve a bőr alatti zsírszövetben felületes, minimális sötét-vörhenyes bevérzés észlelhető. A nagykutacs 4x3 cm-es,

Mi van akkor, ha a kórházban kapott agyvérzést Panaszosék kisfia, és nem volt vitaminhiánya, hanem a 8-szorosan túladagolt vizes infúziók okozták a véralvadási zavart? Mi van akkor, ha spontán DNS mutáció miatt volt alvadási zavara? Mi van akkor, ha a Fentanil túladagolás okozta kórházi halálát? Mi van akkor, ha a műtéti beavatkozás elmaradása okozta a tragédiát? Mi van akkor, ha Kary drnő szakszerűtlen ellátása miatt keletkezett a vérzés? Mi van akkor, ha a mentőben elmaradt rögzítés miatt szenvedett belső sérülést? Mi van akkor, ha K-vitaminhiánya volt, és azt epepangás okozta? Hogy számol el a három bíróság ezekkel a lehetőségekkel, miután példátlanul meghurcolta és elítélte a bíróság szerint is lelkiismeretes, szerető szülőket?

Az eü. tv. és az Ovidói Egyezmény (2002. évi VI. tv.) egyértelműen rögzíti, hogy az egészségügyi önrendelkezési jog címén kényszerből és fenyegetéstől mentes szabad döntési lehetőséget biztosít a törvény. A Btk. világosan leírja, hogy amit törvény megenged, az nem büntethető. A Btk szerint a tévedés is büntethetőséget kizáró ok. Márpedig a bíróság szerint Panaszosék tévedésben voltak a K-vitamin kapcsán, tehát az anyagi jog szabályainak megsértésével szabott ki büntetést.

Az eü. tv. rögzíti, hogy a visszautasítás gyakorlásához írásos nyilatkozat kell, márpedig mindhárom bírósági végzés úgy szajkózza a „visszautasítás, megtagadás, megakadályozás” kifejezéseket, hogy semmiféle ilyen dokumentum nincs, mivel nem is történt visszautasítás.

Az eü.tv. szerint visszautasítás esetén az orvos el kell oszlassa a kételyeket, fel kell tárja a visszautasítás okait, és az előnyök hangsúlyozásával kell érvelnie. Ehhez képest a bíróság szerint Panaszosék az egészségügyi személyzettel egyetértésben nem adagoltak K-vitamint.

A törvény szerint joga van a szülőnek szabadon orvost választani, a bíróság mégis Panaszosék terhére róta az orvosválasztást. A végzések légből kapott összeesküvés-elmélete szerint Panaszosék azért

választották az intézeten kívüli szülést, hogy elkerüljék a K-vitamint, és olyan gyerekorvost választottak, aki K-vitamin ellenes – s ezzel emberölést követtek el. Az állam azért alkotta meg az intézeten kívüli szülést szabályozó rendeletet, mert a Strasbourgi Emberi Jogi Bíróság erre kötelezte, ugyanis azt állapította meg, hogy Magyarország megsértette a szülők emberi alapjogát azzal, hogy nem biztosította a szelíd szülés opcióját. Panaszosék törvényes jogukat gyakorolták, amikor szerződést kötöttek a kft-vel, és ebben semmiféle szerepe nem volt a K-vitaminnak, melynek létezéséről Panaszoséknak nem volt tudomása, hiszen a 2010-ben, Budapesten, kórházban született első gyermeküknek sem ajánlotta senki ezt a készítményt, miért motiválta volna őket egy olyan készítmény, amit a kórház sem adott, nem ajánlott? A házi orvos választásánál sem volt semmi szerepe a vitaminnak, és törvény biztosítja a szabad orvosválasztás jogát. Itt is világosan kirajzolódik a bíróság ideológiai korrupciója, hiszen bűncselekményként értelmezi Panaszosék törvényes magatartását pusztán azért, mert az ügyészség és a bíróság gyűlöli az intézeten kívüli szülést, lenézi a természetgyógyászatot és az alternatív gyógymódokat (mindezek tapinthatóak a végzéseikben, de magában az eljárás létében is) – s ezt a szubjektív ellenszenvüket vetítették ki Panaszoséokra, és ítélték el őket – kizárólag azért, mert az eljáró bírák nem voltak képesek tolerálni a másképp gondolkodókat, vagy akikről azt képzelik, hogy másként gondolkodnak. Ez pontosan olyan durva jogtiprás, mint a rasszizmus. Pontosan olyan, mintha bőrszínük vagy vallási hovatartozásuk miatt ítélték volna el őket.

A gyermek nem tudni miért vesztette életét 8 napos kórházi kezelés után, hiszen az nem lett tisztességgel kivizsgálva. Találgatásokba bocsátkozni lehet, de büntetőeljárást feltételezésekre alapozni – jogállamban nem lehet. Biztos, hogy nem a bíróság által megállapított K-vitaminhiány, hanem valószínűleg a kiszálló gyermekorvosi ügyelet szakszerűtlen beavatkozása, majd a mentőben történt ütődés, a 8-szorosan túladagolt infúziós túltöltés, a szakszerűtlen kórházi kezelés – ezen dolgok egymásra rakódása vezetett a halálhoz. Nincs rá más kifejezés, mint gazemberség, hogy a szakmai hibák sorozatáért – melyet több egészségügyi dolgozó követett el – a felelősséget rátolták a szülőkre. Az egészségügyi rendszer diszfunkciója, hogy a kisbaba elhalálozott. És az igazságszolgáltatási rendszer diszfunkciója, hogy ezért a veszteséget elszenvedett szülőket hurcolták meg és ítéleték el. Még ha valóban K-vitaminhiány volna is a tragédia hátterében, akkor sem lehetett volna a szülőket elítélni. Ha valóban úgy történt volna, hogy a szülők a szülésznővel és a drnővel megállapodtak, és egyetértve úgy gondolták, hogy a K-vitamin egy szükségtelen és káros dolog, akkor ezért miért lenne a szülő felelős? Az Alaptörvény biztosítja a szabad véleményhez és a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő alapjogot, ha a szülőnek történetesen negatív információja van egy gyógyszerkészítményről, az miért volna bűn? Napi rendszerességgel derül ki különféle gyógyszerekről, hogy veszélyesek, és ez objektív tény, napi szinten hívnak vissza gyártási tételeket, de sokszor évek vagy évtizedek óta alkalmazott készítményeket tiltanak be. Pl. Panaszosék első gyermekének születésekor a D-vitamint hívta vissza az OGYI, mert rákkeltő anyagot fedeztek fel benne. Előtte évtizedekig adagolták a csecsemőknek. Panaszos becsatolta a gyógyszerészeti intézet határozatát, a bíróság mégis úgy festette le, mintha Panaszosék vitaminellenesek volnának és azért nem váltottak volna ki D-vitamint 2010-ben és 2012-ben gyermekeiknek, noha Panaszos korabeli újságcikkkel igazolta, hogy nem lehetett kapni.

A vallási fanatizmussá merevedett orvosimádattal nem lehet mit kezdeni – az eljárás mögött ez áll. Akik egy szubjektív álmvilágban élnek, azok gyűlölik azokat, aki látják az objektív tényeket. Ez a gyűlölet motiválta a vádat és a bűnösítő ítéletet. Ha a nyomozóhatóságok és a bírák képesek lettek volna objektív módon végezni a munkájukat, akkor a szülőket meg sem gyanúsították volna, illetve a vádat be sem fogadta volna a bíróság.

Annak bemutatása, hogy az alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

1.) Az ítéletet valótlan és kétséget kizáróan nem igazolt tényállásra alapították.

Nem kétséget kizáróan igazolt, hogy a halál oka K-vitaminhiány lett volna. Törvénysértően kizárt bizonyítékok utalnak arra, hogy az orvosi ellátás idején keletkezett traumás eredetű vérzés állhatott a haláleset hátterében. Továbbá nem lett kivizsgálva – többek között - az esetleges altatószer-túladagolás és a kórházi fertőzés halálloki szerepe sem. A tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog sérelmét okozta, hogy a nyomozás nem vizsgálta ki pártatlan és tisztességes módon a gyermek halálának okát. A gondossági kötelem megkívánta volna a teljes körű vizsgálatot. Az egészségügyi dolgozók presztízisének cinkos megvédése nem minősülhet legitim célnak, melynek érdekében hamisítani és csúsztatni lennének jogosultak a hatóságok. Ha egy jogállamban nem sikerül megállapítani a kórházi halálozás okát, akkor a szülőktől – mint a sértett törvényes képviselőitől – minimum bocsánatot illene ezért kérni, nem pedig pszichés kínzásnak alávetni őket egy hamis váddal és elítélni őket.

Nem kétséget kizáróan igazolt a bíróság állítása, miszerint a gyermek nem kapott K-vitamint, sőt törvénysértően kizárt bizonyítékok vannak rá, hogy 2012. december 4-én megtörtént a beadás. Nem kétséget kizáróan igazolt az sem, hogy a gyermek halála 3 orális adag K-vitaminnal megelőzhető lett volna.

Nem kétséget kizáróan igazolt a bíróság azon állítása is, hogy a szülők ismerték a K-vitaminpótlás intézményét, és célját (első fokú ítélet), illetve elvárható lett volna tőlük, hogy ismerjék azt (másodfok). Az iratellenes tényállás szerint a szülők a szülésznővel és az orvossal egyeztetve, azokkal egyetértésben döntöttek a K-vitamin mellőzéséről. Tisztelt Alkotmánybíróság! Ha ez igaz volna, és az egészségügyi dolgozók a szülőkkel egyetértének abban, hogy a művi K-vitamin adagolása szükségtelen és káros, akkor hol van a szülők bűnössége??? Hittek az orvosnak, aki autentikus személy egy orvosi szakkérdésben? Ez bűncselekmény volna? Vagy csak akkor bűncselekmény, ha a lobbierdekekkel ellentétes orvosi véleményt fogadja el a laikus szülő? Ha pl K-vitamin beadás következtében allergiás reakció miatt életét veszítő gyermekről volna szó, akkor is meghurcolnák és elítélnék a szülőket? Ezentúl mindekit elítélnék, aki beleegyezik egy orvosi beavatkozásba, ami utóbb esetleg halálhoz vezet, vagy azzal feltételezés szintjén összekapcsolják? Ha ezt komolyan gondolja az igazságszolgáltatási rendszer, akkor jobb, ha mindenki öngyilkos lesz, mert bárki bármilyen döntése vagy nem döntése miatt meghurcolható és elítélhető – ezek szerint. Ha hallgat az orvosra, akkor azért, ha nem hallgat, akkor meg azért. A jogbiztonság alapjait robbantotta atomjaira ez az eljárás!

Az Alaptörvény, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezményének a tisztességes eljárás követelménye megköveteli, hogy elmarasztaló ítéletet csak kétséget kizáróan igazolt és valósághű tényállásra alapozzanak, bizonyítatlanság hiányát nem lehet a terheltek kárára írni, valósághű tényállás nélküli ítélet nem lehet sem törvényes, sem tisztességes. De még ha a tényállás valós lenne is, akkor is felmentő ítéletnek lett volna helye, mivel a cselekmény nem bűncselekmény.

- 2.) *Ha tényállás kétséget kizáróan igazolt és valós lenne is, akkor is Panaszosékat azért ítélte le a bíróság, mert gyermekük egy tragikusan hirtelen bekövetkező betegségben – nem balesetben - elhalálozott állítván, hogy a betegség kétséget kizáróan megelőzhető lett volna egy olyan vitaminnak nevezett gyógyszerrel, aminek beadását jogszabály nem teszi kötelezővé a szülő részére az egészséges gyermeke számára, annak javaslatát csak az orvosok számára javasolja egy szakmai ajánlás, ami szintén nem jogszabály, s figyelmen kívül hagyja azon Btk. szerinti utasítást, miszerint nem*

büntethető az a cselekmény, amelyet jogszabály kifejezetten enged és az Eütv. az ilyen esetekre az egészségügyi önrendelkezési jog gyakorlását kifejezetten engedi!

Továbbá a Btk. 24. §-a alapján nem büntetendő az a cselekmény, amelyet jogszabály megenged, vagy büntetlennek nyilvánít.

Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (továbbiakban. Eütv.) 15. §. (1) A beteget megilleti az önrendelkezéshez való jog, amely kizárólag törvényben meghatározott esetekben és módon korlátozható.

(2) Az önrendelkezési jog gyakorlása keretében a beteg szabadon döntheti el, hogy kíván-e egészségügyi ellátást igénybe venni, illetve annak során mely beavatkozások elvégzésébe egyezik bele, illetve melyeket utasít vissza, figyelembe véve a 20. §-ban előírt korlátozásokat.

(3) A betegnek joga van arra, hogy a kivizsgálását és kezelését érintő döntésekben részt vegyen. Az e törvényben foglalt kivételektől eltekintve bármely egészségügyi beavatkozás elvégzésének feltétele, hogy ahhoz a beteg megítésvétéstől, fenyegetéstől és kényszertől mentes, megfelelő tájékoztatáson alapuló beleegyezését (a továbbiakban: beleegyezését) adja.

16. §. (2) Amennyiben a beteg cselekvőképtelen és nincs az (1) bekezdés a) pontja alapján nyilatkozattételre jogosult személy, a beleegyezés és a visszautasítás jogának a (4) bekezdésben foglalt korlátok közötti gyakorlására - az (1) bekezdés b) pontjában foglaltak figyelembevételével - a megjelölt sorrendben az alábbi személyek jogosultak:

a) a beteg törvényes képviselője,

3.) Ha a tényállás kétséget kizáróan igazolt és valós lenne is, a panaszost azért vonják felelősségre, mert rendelkezett az Eütv. által biztosított gyermeke nevében gyakorolható önrendelkezési joggal, mondván, hogy annak ellenére, hogy jogszabály biztosítja az önrendelkezési jogot, a szülő a gyermeke nevében gyakorolt önrendelkezési jogért az eredményre tekintettel büntetőjogi felelősséggel tartozik. A bíróságok szerint jelen esetben panaszosnak előre kellett látni, hogy az egészséges gyermeke K vitamin be nem adásába belehalhat, s azt meg kellett volna akadályoznia.

Törvény kifejezett tiltása ellenére történő felelősségre vonás megkérdőjelezi a jogbiztonságot és sérti a tisztességes eljárás követelményét, amely jogszabálysértés egyértelműen kihatott az ügy lényegére.

Jelen ügy társadalmi jelentőségű is, hiszen nem volt még arra példa, hogy ilyen minimális kockázatvállalás mellett vállalt szülői önrendelkezési jog gyakorlása miatt felelősségre vonjanak bárkit, amely ítélet vagy joggyakorlat kialakítás rendkívül veszélyes a szülői jogokra tekintettel, mert lényegében a szülőt gyermeke haláláért való felelősségét nem a büntetőjogra, hanem a szülői mivoltára alapozza, a jogszabály által biztosított szülői jogokat semmisíti meg, s a gyermekeket kiszolgáltatja az orvostudomány aktuális ajánlásainak figyelmen kívül hagyva azon körülményt, hogy az orvostudomány is bizonytalan és folyton változik, illetve nem tévedhetetlen.

Továbbá a végzések többször hangsúlyozzák és elítélik a Panaszost az oltásokkal, valamint az egészségügyi ellátásokkal kapcsolatos kritikus álláspontja miatt, amely egyértelműen a vallási és lelki meggyőződésük miatt történő üldöztetésre utal, amely szintén Alaptörvény és az Emberjogi Jogok Európai Egyezményét sérti!

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen a támadott végzéseket megsemmisíteni azok alapjogsértő volta miatt, és eltiltani az ügyészséget és a bíróságot a további jogsértésektől. Egyúttal tisztelettel kérem, nézzék el nekem, ha kérelmem esetleg kisebb formai hibákat, hiányosságokat tartalmaz, de nem vagyok jogász, és védőm hosszas betegsége miatt sajnos nem volt lehetőségem jogi konzultációra, így magam, saját kútfőből voltam kénytelen – a határidő letelte előtt – elkészíteni e beadványt. Kérem, értsék meg, hogy ez az eljárás egy jóra való családot tett tönkre, és a jogállamiságot áldozta fel a vélt igazság oltárán. Ha a támadott végzések érvényben maradnak, azzal súlyos kárt szenved a társadalom és az ország.

Tisztelettel,

2022. szept. 23.

